Studiul epistolei 1 Petru (5)

1 Petru 5

Hendrik Leendert Heijkoop

© Ernst-Paulus-Verlag/SoundWords, Online începând de la: 19.09.2018, Actualizat: 09.05.2019

soundwords.de/ro/a11210.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Petru 5

Versetul 1

> **1 Petru 5.1:** Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită;

În limba greacă cuvântul »prezbiteri« („presbyteros”) nu este însoțit de articol, ceea ce vrea să arate, că aici nu este vorba în primul rând de o anumită grupă de persoane, ci mai de grabă de frații care poartă un anumit caracter (în acest caz, că ei sunt înaintați în vârstă). Înțelesul devine clar din versetul 5: este vorba de frații mai în vârstă, în opoziție cu frații mai tineri („neoteroi”).

Cuvântul „presbyteros” („bătrâni”) înseamnă în mod normal „unul mai în vârstă”. Vezi de exemplul fiul „cel mai mare”, „bătrân”, „femeile bătrâne” (Luca 15.25, 1 Timotei 5.1-2 „(5:1) Nu mustra aspru pe un bătrân, ci îndeamnă-l ca pe un tată; pe cei mai tineri, ca pe fraţi; (5:2) pe femeile mai în vârstă, ca pe mame; pe cele mai tinere, ca pe surori, în toată curăţia.“). Cuvântul se întâlnește de aproximativ șaptezeci de ori în Noul Testament, dar probabil că numai în următoarele locuri înseamnă funcția de „bătrân”, deci o lucrare încredințată clară și personal: Faptele apostolilor 14.23; 20.17 „(14:23) Şi, după ce le-au ales bătrâni în fiecare adunare, rugându-se cu posturi, i-au încredinţat Domnului, în care crezuseră.“ „(20:17) Iar din Milet, trimiţând la Efes, a chemat pe bătrânii adunării.“ ; 1 Timotei 5.17,19 „(5:17) Bătrânii care conduc bine să fie învredniciţi de onoare dublă, mai ales cei care se ostenesc în cuvânt şi în învăţătură;“ „(5:19) Împotriva unui bătrân nu primi acuzaţie decât dacă sunt doi sau trei martori.“; Tit 1.5 „(1:5) Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite şi să rânduieşti bătrâni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit:“. Clar este numai cu privire la primul și ultimul loc din locurile citate! Celelalte trei locuri, în baza contextului în care stau, mă fac să cred că se referă la funcția de „bătrân”, dar nu se poate dovedi.

Oamenii bătrâni din Israel ocupau un loc de cinste, pe baza experienței lor (Exodul 4.29; 24.1,9 „(4:29) Şi Moise şi Aaron s-au dus şi i-au strâns pe toţi bătrânii fiilor lui Israel.“ „(24:1) Şi El a zis lui Moise: „Suie-te la Domnul, tu şi Aaron, Nadab şi Abihu şi şaptezeci din bătrânii lui Israel; şi să vă închinaţi de departe.“ „(24:9) Şi Moise şi Aaron, Nadab şi Abihu şi şaptezeci din bătrânii lui Israel s-au suit;“; Proverbe 31,23). Compară și multele locuri din Evanghelii, în

care se vorbește despre „bătrâni”. Deoarece aceasta era evident în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, au fost acceptate și de creștinii dintre iudei. Deci nu era vorba de o numire, sau ceva de felul acesta. Pe baza experienței lor în căile lui Dumnezeu și în viața Adunării, frații în vârstă aparțineau „bătrânilor”. Așa stă de exemplu în Faptele apostolilor 15.23 „(15:23) scriind prin mâna lor astfel: „Apostolii şi bătrânii şi fraţii, către fraţii dintre naţiuni care sunt la Antiohia şi în Siria şi în Cilicia: Salutare!“ în cele mai vechi manuscrise: „Apostolii și frații cei mai în vârstă ...”, așa că aceia care în versetele 2, 4, 6 și 22 sunt numiți „bătrâni”, înseamnă „frații mai în vârstă”.

Când s-a vestit Evanghelia păgânilor și au luat naștere Adunări, desigur nu au fost imediat frați acolo, care să fi avut ani mulți de experiență și prin dovedirea practică a înțelepciunii, autorității morale a lor puteau să fie „bătrâni”. Domnul a ajutat și în aceste situații și a dat daruri de „conducere”, „cuvinte de înțelepciune” și de „cârmuire” (1 Corinteni 12.28; 1 Corinteni 12.8 „(12:8) Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înţelepciune; şi altuia, cuvânt de cunoştinţă, potrivit aceluiaşi Duh;“; Romani 12.8 „(12:8) fie cel care îndeamnă, în îndemnare; cel care împarte, în simplitate; cel care conduce, cu sârguinţă; cel care arată îndurare, cu bucurie.“). Pe lângă acestea a dat apostoli, care posedau capacitatea de diferențiere, așa că ei au văzut la cei întorși de curând la Dumnezeu darurile și starea spirituală necesară pentru această lucrare (Faptele apostolilor 14.23 „(14:23) Şi, după ce le-au ales bătrâni în fiecare adunare, rugându-se cu posturi, i-au încredinţat Domnului, în care crezuseră.“). În afară de aceasta ei au posedat autoritatea, ca oficial să numească „bătrâni”, prin care aceștia primeau autoritatea publică. Dacă apostolii înșiși nu puteau să fie într-un anumit loc, unde știau că este necesar să numească acolo bătrâni, puteau să trimită pe altcineva acolo, despre care știau că este dotat de Domnul în acest scop, ca să numească bătrâni (Tit 1.5 „(1:5) Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite şi să rânduieşti bătrâni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit:“). Niciunde nu găsim în Scriptură, că Adunarea însăși, sau alți bătrâni, aveau de a face cu această numire. Este pe deplin explicabil, de ce era așa. Autoritatea vine totdeauna de sus, și niciodată de jos. Principiul democratic, de a numi pe proprii purtători de autoritate este în totală contradicție cu gândurile lui Dumnezeu. Este în contradicție și cu sine însuși. Cineva, care este numit de *mine*, este în realitate sub mine, și poate oricând să fie dat jos de *mine*. El nu

are nicio autoritate reală asupra mea!

Cu siguranță știm, că numai în Listra, Iconium, Antiohia, Creta și probabil în Efes și Filipi au fost numiți bătrâni (Faptele apostolilor 14.23 „(14:23) Şi, după ce le-au ales bătrâni în fiecare adunare, rugându-se cu posturi, i-au încredinţat Domnului, în care crezuseră.“; Tit 1.5 „(1:5) Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite şi să rânduieşti bătrâni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit:“ ; 1 Timotei 3; Filipeni 1.1 „(1:1) Pavel şi Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toţi sfinţii în Hristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii şi slujitorii:“). În scrisorile adresate Corintenilor, singurele scrisori adresate unei Adunări ca atare, și în care este descrisă detaliat ordinea în Adunare, ei nu sunt numiți. În orice caz, nu există nici cea mai mică posibilitate să se recunoască că existau bătrâni în mijlocul credincioșilor dintre iudei.

Pe baza următoarelor puncte, cred că este evident, că Petru nu vorbește aici despre bătrâni „rânduiți”:

1. Deoarece el scrie credincioșilor dintre iudei.

2. Cuvântul „bătrâni” nu este însoțit de articol, prin aceasta accentul se pune mai mult pe caracteristica, pe ceea ce caracterizează persoana, decât pe o anumită grupă de persoane.

3. Petru se numește pe sine însuși »prezbiter ca și ei«. Autoritatea apostolică este însă fundamentală și suficientă peste toată Adunarea. Autoritatea unui „bătrân” este numai locală, și în afară de aceasta este mult sub autoritatea unui apostol. Ea a fost rânduită printr-un apostol sau printr-un autorizat al acestuia. De aceea era imposibil ca Petru să ocupe oficial funcția unui „bătrân”, dar el era un frate bătrân, cu toate că era apostol. Același lucru vedem la Ioan și la Pavel, unde în toate cele trei locuri se folosește același cuvânt grecesc (2 Ioan 1 „(1:1) Bătrânul, către aleasa doamnă şi către copiii ei, pe care îi iubesc în adevăr, şi nu numai eu, ci şi toţi cei care cunosc adevărul,“; 3 Ioan 1 „(1:1) Bătrânul, către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr.“; Filimon 9 „(1:9) datorită dragostei, mai degrabă te rog, aşa cum sunt, bătrânul Pavel, iar acum şi întemniţat al lui Isus Hristos;“).

4. Versetul 5 arată că cuvântul „bătrâni” se folosește aici în opoziție cu cuvântul „tineri”. Așa cum în capitolele anterioare Petru a grupat pe cei credincioși în supuși, slugi, femei, bărbați și apoi îi cuprinde în cuvântul „toți” (1 Petru 3.8), el îi vede aici cu privire la vârsta lor (spirituală) în două grupe: bătrâni și tineri. În versetul 5b îi cuprinde iarăși în cuvântul„toți”.

5. Petru vede pe bătrâni ca fiind o parte a turmei: »prezbiterii dintre voi« și »turma lui Dumnezeu care este între voi«. Aceasta arată mai mult spre conducătorii din mijlocul credincioșilor (aceia care au darul de conducere), decât la supraveghetori numiți. Supraveghetorii stau deci deasupra și în afara turmei!

Petru vrea să atenționeze pe acești bătrâni. Ca apostol are autoritatea deplină s-o facă; el poate chiar porunci. Dar așa cum face Pavel și Ioan, tot așa și el folosește autoritatea sa oficială numai dacă este absolut necesar. Aici el ocupă, pe cât este posibil, același loc, pe care îl au aceia pe care el vrea să-i sfătuiască. El se numește »prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos«. Harul renunță cu plăcere la poziție și la drepturi, dacă prin aceasta poate să atingă mai repede ținta. Adevărata lucrare se bazează pe dragoste, chiar și atunci când această lucrare este o lucrare de conducere. Ce exemplu minunat vedem în privința aceasta la Domnul nostru! Ce putere și ce autoritate morală primește sfătuirea printr-un astfel de mod de gândire! Petru este un credincios ca și ei, și dacă experiența este caracteristica unui bătrân, cine are atunci atâta experiență, cât are Petru? Experiența lui descinde de la început, din anii când Domnul Isus Însuși Își exercita lucrarea pe pământ. Cât de puțini erau cei care aveau o perioadă „de slujire” așa de lungă! Cine în afară de Ioan a fost în anii aceia așa de aproape de Domnul și care de la început a fost în mijlocul Adunării? Cine în afară de Ioan a văzut cu ochii proprii suferințele lui Hristos?

În limba greacă expresia »prezbiter ca și ei și martor ...« este însoțită numai de un articol. Aceasta înseamnă că aceste cuvinte aparțin împreună. Experiența și lucrarea sa a obținut-o Petru prin

mărturia despre suferințele lui Hristos. Cuvântul grecesc folosit aici pentru „martor” este „martys”, din care derivă cuvântul martir. Din aceasta rezultă că Petru vrea să spună, că el a fost nu numai martor ocular al suferințelor lui Hristos, ci și că el mărturisește despre ele în lucrarea sa. Când el se numește numai »martor ocular«, folosește un alt cuvânt (2 Petru 1.16 „(1:16) Pentru că v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Hristos nu urmând basme iscusit alcătuite, ci fiind martori oculari ai măreţiei Sale.“). Ce putere oferă această aducere aminte de suferințele lui Hristos, pe care El le-a îndurat pentru oile Lui, cărora aparțineau și aceia care primeau sfaturile lui Petru cu privire la lucrarea făcută pentru oile lui Hristos! Să nu facă gândul cu privire la prețul pe care dragostea Domnului l-a plătit pentru siguranța și binecuvântarea lor, ca și inimile noastre să aibă același fel de gândire pentru aceste oi?

Vedem aici totodată caracterul deosebit al lucrării lui Petru, spre deosebire de lucrarea apostolului Pavel. Petru era apostolul circumciziei, al iudeilor (Faptele apostolilor 1.22 „(1:22) începând de la botezul lui Ioan până în ziua când a fost înălţat de a noi, unul dintre aceştia să fie împreună cu noi martor al învierii Lui“.“; Ioan 15.27 „(15:27) Şi mărturisiţi şi voi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.“; Galateni 2.7-9). Aceștia așteptau pe Mesia să vină în slavă. Lucrarea lui Petru era, să vestească iudeilor, ceea ce Domnul Însuși a explicat după înviere ucenicilor care mergeau spre Emaus: »Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?« (Luca 24.26 „(24:26) Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea şi să intre în gloria Sa?““). El însuși a învățat aceasta pe calea de smerenie (Matei 16.21-28). El știa acum că profeții au vestit această cronologie (1 Petru 1.11 „(1:11) cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea.“). Lucrarea lui consta deci în mărturisirea suferințelor lui Hristos și a slavei care urma după ele. Aceasta am găsit-o noi în această scrisoare. În timpul actual sunt suferințe pentru credincioși (1 Petru 1.6 „(1:6) În ea vă bucuraţi mult, deşi, pentru puţin, acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi prin felurite încercări,“), dar ochiul este îndreptat spre ziua în care Domnul va veni pe pământ, ca aici să reveleze slava Sa și să împlinească profețiile (1 Petru 1.5,7; 4.5,13 „(1:5) care sunteţi păziţi prin puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă.“ „(1:7) pentru ca încercarea credinţei voastre, mult mai preţioasă decât aurul care piere, deşi încercat prin foc, să fie găsită spre laudă şi glorie şi onoare, la descoperirea lui Isus Hristos,“ „(4:5) ei vor da socoteală Celui care este gata să-i judece pe cei vii şi pe cei morţi.“

„(4:13) ci, după cum aveţi parte de suferinţele lui Hristos, bucuraţi-vă, ca şi la descoperirea gloriei Sale să vă bucuraţi cu mare bucurie.“; 2 Petru 1.12-21).

Pavel a fost apostolul națiunilor (Faptele apostolilor 26.13-19), care nu aveau nicio făgăduință. El nu a văzut la început pe Hristos suferind, ci pe Domnul glorificat în cer (1 Corinteni 15.8 „(15:8) Şi, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat şi mie.“). El a vestit Evanghelia slavei lui Hristos, lucrarea Duhului, care constă în slavă. Căci Duhul, trimis de Domnul glorificat în cer, trebuia să mărturisească despre slava lui Hristos din cer (2 Corinteni 4.4 „(4:4) în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioşilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.“; 2 Corinteni 3.8,18 „(3:8) cu atât mai mult slujba Duhului va dăinui în glorie!“ „(3:18) Iar noi toţi, privind ca într-o oglindă, cu faţa descoperită, gloria Domnului, suntem transformaţi în acelaşi chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului.“; Ioan 15.26 „(15:26) Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine.“; Ioan 7.39 „(7:39) Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.“ ; Faptele apostolilor 5.32 „(5:32) Şi noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu L-a dat celor care ascultă de El“.“). În exercitarea lucrării sale, Pavel a devenit părtaș suferințelor lui Hristos (Filipeni 3.10 „(3:10) ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi comuniunea suferinţelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui,“; Coloseni 1.24 „(1:24) Mă bucur acum în suferinţe pentru voi şi împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea,“). Cu toate că el dorea apariția Domnului pentru eliberarea creației (Romani 8.21 „(8:21) că şi creaţia însăşi va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu.“), nu aceasta era nădejdea lui. Bucuria inimii lui era, să meargă la Domnul lui, că să fie pentru totdeauna la El, cu toate că după aceea el va veni împreună cu Domnul aici pe pământ (1 Tesaloniceni 4.17 „(4:17) apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“; 1 Corinteni 15.52 „(15:52) într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Pentru că trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi.“). El a mărturisit despre slavă și era părtaș al suferințelor lui Hristos. Petru era un martor al suferințelor lui Hristos și părtaș al slavei, *când aceasta se va descoperi aici pe pământ* (Matei 19.28 „(19:28) Şi Isus le-a spus: „Adevărat vă spun că voi, care M-aţi urmat, când Fiul Omului va şedea pe tronul Său de glorie, la înnoirea tuturor lucrurilor, veţi şedea şi voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.“ și următoarele). Ca apostol al

circumciziei, el vede pe Hristos în legătură cu Israel și cu pământul. Ceea ce el vestește, este valabil pentru noi, și apostolul Pavel o confirmă. Dar aceasta nu este specificul creștinismului. Aceasta o găsim în scrierile apostolului Pavel. Lucrarea lui Petru și a celorlalți 11 apostoli s-a încheiat cu moartea lor (Ioan 15.27 „(15:27) Şi mărturisiţi şi voi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.“). Acum avem numai lucrarea Duhului Sfânt, așa cum ne este ea prezentată în lucrarea apostolului Pavel (Ioan 15.26 „(15:26) Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine.“).

Vers. 2-3

> **1 Petru 5.2,3:** Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.

Cuvântul grecesc pentru „păziți” („poimaino”), aici sub forma de imperativ aorist, înseamnă toată lucrarea unui păstor: hrănire, apărare, conducere, și așa mai departe. Bătrânii trebuie să dovedească acest caracter pastoral în toată lucrarea lor, și ei înșiși să fie caracterizați de acest caracter. Cu alte cuvinte, am putea spune: „Fiți păstori cu adevărat!”

Credincioșii luați laolaltă sunt caracterizați ca „turmă”, așa cum este și în alte locuri din Scriptură (Ioan 10.15 „(10:15) cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl şi Eu Îl cunosc pe Tatăl; şi Îmi dau viaţa pentru oi.“). În aceasta este inclus gândul, că fiecare credincios este o oaie, și așa îl numește de mai multe ori Scriptura (1 Petru 2.25 „(2:25) Pentru că rătăceaţi ca nişte oi, dar acum v-aţi întors la Păstorul şi Supraveghetorul sufletelor voastre.“). Cuvântul „turmă” este totdeauna la singular, căci nu sunt două turme! Este turma *lui Dumnezeu* (Faptele apostolilor 20.28 „(20:28) Luaţi seama deci la voi înşivă şi la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu.“ și versetele următoare, Luca 12.32 „(12:32) Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea Împărăţia.“). Cât de mult sunt lezate drepturile lui Dumnezeu, când cineva vorbește despre turma *sa*,

despre comunitatea *sa*! »Sub paza voastră«, sau »între voi« este aceeași expresie ca și în versetul 1 și în 1 Petru 4.12 „(4:12) Preaiubiţilor, nu vă miraţi de focul care a venit peste voi, spre încercarea voastră, ca de ceva ciudat care vi se întâmplă,“. Din aceasta rezultă că nu este vorba de un loc mai de jos, ca și cum bătrânii ar sta peste turmă, ci este o limitare la partea din turmă care se află acolo unde locuiesc și lucrează bătrânii. Lucrarea bătrânilor este mai mult locală, în opoziție cu darurile, care au fost date întregului trup al lui Hristos, și de aceea lucrarea lor nu se poate limita la un anumit loc (Efeseni 4.11-14 „(4:11) Şi El a dat pe unii apostoli şi pe unii profeţi şi pe unii evanghelişti şi pe unii păstori şi învăţători, (4:12) pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, (4:13) până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoştinţei depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Hristos; (4:14) ca să nu mai fim prunci, bătuţi de valuri şi purtaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură prin înşelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii;“). Dacă ar fi fost dată o anumită ierarhie, atunci, după părerea mea, ar fi fost prezent și verbul.

Apostolul vede pe bătrâni ca alcătuind un tot unitar cu turma. Prin aceasta gândurile sunt îndreptate spre sfera legăturilor și dragostei reciproce. Cât de roditoare și de binecuvântată poate să fie lucrarea, când astfel de relații sunt prezente. Un exemplu în acest sens vedem la apostolul Pavel și bătrânii din Efes (Faptele apostolilor 20.17-37). El le vorbește despre turma lui Dumnezeu și le amintește cum a fost el însuși în mijlocul lor.

Față de marea majoritate a manuscriselor și a traducerilor vechi, unele dintre ele, de fapt foarte bune manuscrise (Sinaiticus și Vaticanus), nu conțin cuvintele „veghind asupra ei”. Este ușor de înțeles de ce scriitorii le-au lăsat la o parte. Bătrânii sunt numiți în Scriptură și supraveghetori (Faptele apostolilor 20.28 „(20:28) Luaţi seama deci la voi înşivă şi la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu.“). Cu privire la vârsta lor și la experiențele lor spirituale ei sunt bătrâni, în timp ce numele „supraveghetor” se referă la caracterul lucrării lor (1 Timotei 3.1-2 „(3:1) Vrednic de încredere este cuvântul: „Dacă doreşte cineva slujba de supraveghere, bună lucrare doreşte“. (3:2) Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soţ al unei singure soţii, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeţi, capabil să înveţe pe alţii;“). Compară versetele 17 și 28 din Faptele apostolilor 20 și din Tit 1.5-7 „(1:5) Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite şi să rânduieşti bătrâni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit: (1:6)

dacă este cineva fără vină, soţ al unei singure soţii, având copii credincioşi, nu sub acuzaţie de destrăbălare sau nesupuşi. (1:7) Pentru că supraveghetorul trebuie să fie fără vină, ca administrator al lui Dumnezeu, nu încăpăţânat, nu mânios, nu dedat la vin, nu bătăuş, nu doritor de câştig josnic,“ cu 1 Timotei 3.1-7. Dar în secolul al doilea s-a început să se facă o diferențiere și s-a așezat episcopul (o derivare de la cuvântul grecesc pentru episcop: „episkopos”) deasupra bătrânilor. Mai întâi l-au făcut conducătorul unei adunări locale, și când ordinea prezentată în Scriptură s-a pierdut și mai mult, a fost pus conducătorul unui anumit ținut. În afară de aceasta au fost rânduiți arhiepiscopi peste un ținut mai mare. Episcopul ca persoană singulară (în timp ce Scriptura vorbește totdeauna despre „bătrâni” – la plural), care era diferențiat de bătrâni și sta deasupra lor, se pare că este o invenție a lui Ignațius. În orice caz, o găsim numită pentru prima dată în scrierile sale, și în ele le este recunoscută o poziție, care este în totală contradicție cu ordinea prezentată în Scriptură. Mândria inimii omenești a acceptat repede și cu plăcere aceste lucruri. Dar misiunea dată de Petru bătrânilor, ca să exercite lucrarea de „supraveghetor” (grecește: „episkopos”), a distrus toată această teorie și de aceea a fost foarte neplăcut pentru ei. Știm cu câtă plăcere „uită” omul ce nu-i place!

Unele manuscrise adaugă după „de bună voie” cuvintele „potrivit lui Dumnezeu”. Ținând seama de context și de mărturiile textuale, cei mai mulți cercetători au convingerea că ele nu aparțin textului original, ci este o adăugare ulterioară a oamenilor.

»Nu de silă, ci de bună voie«! Da, dacă avem un dar, sau un loc în Adunare (și aceasta are fiecare creștin – 1 Corinteni 12), vai de noi, dacă nu exercităm darul nostru și nu ne ocupăm locul nostru (Matei 25.26-30 „(25:26) Şi stăpânul său, răspunzând, i-a spus: «Rob rău şi leneş, ştiai că secer unde n-am semănat şi adun de unde n-am vânturat; (25:27) se cuvenea deci ca tu să depui banul meu la schimbătorii de bani şi eu, venind, aş fi luat ce este al meu cu dobândă. (25:28) Luaţi-i deci talantul şi daţi-l celui care are cei zece talanţi. (25:29) Pentru că oricui are i se va da şi va avea din belşug, dar de la cel care nu are, şi ceea ce are i se va lua. (25:30) Şi aruncaţi pe robul nefolositor în întunericul de afară. Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor».“)! Dar Domnul dorește ca noi să facem aceasta din inimă, ca noi să considerăm un privilegiu să-I slujim Lui, prin slujirea alor Săi. Vom primi o plată și este clar, că numai atunci o vom face cu toată inima și cu toată puterea (1 Corinteni 9.17 „(9:17) Pentru că, dacă fac aceasta de bunăvoie, am o plată; iar dacă nu de bunăvoie, îmi este încredinţată o administrare.“; 1 Timotei 3.1 „(3:1) Vrednic de încredere este

cuvântul: „Dacă doreşte cineva slujba de supraveghere, bună lucrare doreşte“.“).

Cât de profetic sunt cuvintele »nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine«! Nu a ajuns creștinismul în cea mai mare parte a lui, ca să se spună: „nimic pentru nimic” (Ezechiel 34; Tit 1.7 „(1:7) Pentru că supraveghetorul trebuie să fie fără vină, ca administrator al lui Dumnezeu, nu încăpăţânat, nu mânios, nu dedat la vin, nu bătăuş, nu doritor de câştig josnic,“, Exodul 35)? În biserica romană este foarte clar lucrul acesta. Tot ce face „bătrânul” (în traducerea bisericii romane: „preotul”), trebuie plătit. Se primește în măsura în care se plătește, chiar și atunci când este vorba să salvezi sufletele din „purgatoriu” (o invenție a biserici romano-catolice), ceea ce aduce mulți bani. Cine este bogat și plătește mult, primește liturghii mai multe și mai bune decât cel care poate plăti mai puțin. Cine nu plătește deloc, nu primește nimic.

Nu vedem același lucru și în protestantism, chiar dacă nu într-o formă așa de grosolană? Nu este pentru mulți slujba de păstor, sau de predicator, nimic altceva decât o slujbă de onoare în societate, aducătoare de câștig? Cât de mulți refuză să schimbe „biserica lor”, dacă prin aceasta se reduc anumite avantaje financiare sau pământești! Fără îndoială, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că slujitorul este vrednic de plata lui (Luca 10.7 „(10:7) Şi rămâneţi în aceeaşi casă, mâncând şi bând cele ce au ei; pentru că vrednic este lucrătorul de plata lui. Nu vă mutaţi din casă în casă.“; 1 Corinteni 9.12,14,18 „(9:12) Dacă alţii au parte de acest drept asupra voastră, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci suportăm toate, ca să nu punem nici o piedică Evangheliei lui Hristos.“ „(9:14) Tot aşa a rânduit şi Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie.“ „(9:18) Care este deci plata mea? Este ca, vestind Evanghelia, să scutesc Evanghelia de cheltuială, nefolosindu-mă de dreptul meu în Evanghelie ca şi cum mi-ar aparţine.“). Dar dacă el așteaptă plata de la Domnul, care i-a încredințat lucrarea, aceasta nu va avea nici o influență asupra felului în care el face lucrarea, asupra locului, sau asupra felului de lucrare. În toate celelalte cazuri va dovedi caracterul unuia care este plătit (Ioan 10.13 „(10:13) Iar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu-i pasă de oi.“)! Nu este așa, când el își așteaptă răsplătirea de la oameni, fie ea în bani, onoare sau recunoștință? Vezi 2 Corinteni 12.14,15 „(12:14) Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi şi nu vă voi fi povară, pentru că nu caut ale voastre, ci pe voi; pentru că nu copiii sunt datori să strângă pentru părinţi, ci părinţii pentru copii. (12:15) Eu, dar, foarte bucuros voi cheltui şi mă voi cheltui în totul pentru sufletele voastre, chiar dacă, iubindu-vă mai mult, sunt iubit mai puţin.“. Cât de cu totul altfel a fost Domnul Isus, Păstorul cel bun, care Și-a dat viața

pentru oile Sale, și S-a făcut sărac, ca să le îmbogățească (2 Corinteni 8.9 „(8:9) Deoarece cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiţi îmbogăţiţi.“).

Cât de profetic sunt și cuvintele: »Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală« (sau: peste cei dați vouă, peste moștenirea voastră)! Cât de mult sunt în opoziție cu cuvintele Domnului: »Domnitorii neamurilor domnesc peste ele ... Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru. ... Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește« (Matei 20.27 „(20:27) şi oricine va fi cel dintâi între voi să fie robul vostru;“; Luca 22.25 „(22:25) Şi El le-a spus: „Împăraţii naţiunilor domnesc peste ele şi cei care exercită autoritate asupra lor se numesc binefăcători.“; Marcu 10.43 „(10:43) Dar între voi nu este aşa; ci oricine ar vrea să fie mare între voi va fi slujitorul vostru;“). Cât de mult a încercat Domnul să păzească pe ai Săi de acest rău și să-l înlocuiască cu principiul harului! El a slujit alor Săi când era pe pământ (Ioan 13.1-17), El le slujește acum în cer (Evrei 7.25 „(7:25) De aceea şi poate să mântuiască până la desăvârşire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei.“), și El o va face în veșnicie în slavă (Luca 12.37 „(12:37) Ferice de robii aceia pe care, venind, stăpânul îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge şi îi va pune să stea la masă şi, apropiindu-se, le va sluji.“)!

Cât de străin este duhul luptei pentru putere, care este de la începutul creștinismului. Cât de străină de Scriptură este puterea absolută, pe care o exercită spiritualitatea romano-catolică! Nu este denumirea olandeză „domine” pentru păstor (= domn) exact ce Scriptura interzice categoric aici? Titlul englez „reverend” este mult mai grav. În fond, acest titlu cere un respect profund, ale cărui limite se apropie de închinare. Cât de mult sunt lezate drepturile Domnului prin astfel de denumiri! Numele sunt denumiri ale funcțiilor. Nu este gelozia dintre frați și surori pentru darurile sau poziția altuia același lucru? Patima și năzuința de a primi un loc de influență în mijlocul credincioșilor? Cât de cu totul altfel a fost la apostolul Pavel (2 Corinteni 4.5 „(4:5) Pentru că noi nu ne predicăm pe noi înşine, ci pe Hristos Isus ca Domn, iar pe noi înşine ca robi ai voştri, pentru Isus.“)!

Dacă credinciosul știe, că el nu este stăpân absolut al posesiunilor lui pământești – fie ele moștenite, sau câștigate prin munca lui –, ci numai un administrator (Luca 16.1-13; 1 Timotei 6.17 „(6:17) Porunceşte

celor care sunt bogaţi în veacul de acum să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în nesiguranţa bogăţiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug, ca să ne bucurăm de ele;“; Luca 12.42 „(12:42) Şi Domnul a spus: „Cine este atunci administratorul credincios şi chibzuit pe care stăpânul îl va pune peste servitorii săi, ca să dea măsura de grâu la timp?“), cu cât mai mult ar trebui să știe, atunci când este vorba de turma lui Dumnezeu! Domnul a permis ca acest duh de stăpânire să se descopere deja în timpul apostolilor. Diotref ne este prezentat ca un exemplu de atenționare (3 Ioan). Numele lui are un înțeles profund, căci el înseamnă: „hrănit de Zeus” sau „hrănit, sau educat de Dumnezeu!” Zeus este părintele zeilor în mitologia greacă, și deoarece potrivit cu Scriptura înapoia idolilor se ascund demonii (1 Corinteni 10.19f; Deuteronom 32.15-18 „(32:15) Şi Ieşurun s-a îngrăşat şi a azvârlit din picior.Te-ai îngrăşat,te-ai îngroşat,te-ai acoperit cu grăsime!Atunci L-a părăsit pe Dumnezeul care l-a făcutşi a dispreţuit Stânca mântuirii sale. (32:16) L-au întărâtat la gelozie cu dumnezei străini,L-au provocat la mânie cu urâciuni. (32:17) Au jertfit demonilor care nu sunt dumnezei,unor dumnezei pe care nu i-au cunoscut,unora noi, de curând veniţi,de care părinţii voştri nu s-au temut. (32:18) De Stânca cea care te-a născut ai uitatşi nu ţi-ai adus aminte de Dumnezeul care ţi-a dat naştere.“), Zeus este deci un tablou al diavolului. Ce imagine ne oferă și cea de-a doua însemnătate a numelui despre aroganța clerului, că autoritatea lor ar fi de origine divină!

Bătrânii să fie, dimpotrivă, adevărați înaintași și modele pentru turmă. Oile ar trebui să poată vedea la păstor, cum ar trebui să se comporte ele și că inima își găsește adevărata satisfacție și bucurie numai în lucrarea pentru Domnul și în părtășia cu El care rezultă din aceasta (Tit 2.7 „(2:7) în toate fiind tu însuţi un model de fapte bune; în învăţătură, nestricăciune;“; 1 Timotei 4.12 „(4:12) Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea, ci fii model pentru credincioşi în cuvânt, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie.“; 1 Tesaloniceni 1.7 „(1:7) încât voi aţi devenit modele tuturor credincioşilor din Macedonia şi din Ahaia.“). Apostolul Pavel s-a putut prezenta pe sine însuși ca model. »Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (Filipeni 3.17 „(3:17) Fiţi împreună-imitatori ai mei, fraţilor, şi aţintiţi-vă privirea la cei care umblă aşa cum ne aveţi model pe noi;“; 1 Corinteni 11.1 „(11:1) Fiţi imitatorii mei, cum şi eu sunt al lui Hristos.“). El nu cere credincioșilor să-l urmeze pe el, ci să facă, așa cum face el, să urmeze pe Hristos. Tot așa și Petru aici, îndreaptă ochii și inima bătrânilor nu spre sine însuși, ci spre Hristos, Marele Păstor. Numai aceasta ne dă putere și ne transformă (2 Corinteni 3.18 „(3:18) Iar noi toţi, privind ca într-o oglindă, cu faţa descoperită, gloria Domnului, suntem

transformaţi în acelaşi chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului.“)!

Când a scris primele versete din capitolul 2, cu siguranță apostolul s-a gândit în urmă cu mare bucurie și mulțumire la momentul când el a venit pentru prima dată la Domnul, și Domnul i-a dat numele nou „piatră”. Cu siguranță s-a gândit și la ora din Cezareea-Filipi, când Domnul, în legătură cu acest nume nou, i-a descoperit lui și celorlalți apostoli minunata taină a lui Dumnezeu: o Casă vie a lui Dumnezeu pe pământ, zidită de Hristos ca Fiu al Dumnezeului cel viu, în afara domeniului morții și stricăciunii, deoarece Cel Înviat, care este Izvorul vieții, este temelia ei (Matei 16.18 „(16:18) Şi Eu de asemenea îţi spun că tu eşti Petru şi pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor învinge.“).

Cum trebuie să-i fi bătut inima, atunci când a scris aceste cuvinte serioase din capitolul 5. S-a gândit el oare înapoi la clipa, când Domnul, lepădat de iudei, S-a prezentat ca Păstorul cel bun, care Își va da viața pentru oile Sale (Ioan 10); Cel care le-a spus că El va strânge într-o singură turmă pe toate oile împrăștiate ale lui Israel și dintre națiuni, sub călăuzirea Lui ca Păstor, și cărora le-a dat asigurarea, că nimeni nu va putea să smulgă vreo oaie din mâna Sa și din mâna Tatălui!

Cum trebuie să se fi gândit și la zilele când Păstorul a fost lovit de Domnul și oile s-au împrăștiat (Ioan 18; Zaharia 13.7 „(13:7) „Trezeşte-te, sabie, împotriva păstorului Meu şi împotriva omului care este tovarăşul Meu“, zice Domnul oştirilor; „loveşte păstorul, şi oile se vor risipi; şi-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici“.“)! Și cum trebuie să se fi gândit el la clipa când, cu toată mărturisirea credincioșiei lui față de Domnul, s-a lepădat de El! Cum trebuie să fi simțit el după aceea ce înseamnă credincioșia Păstorului față de oaia rătăcită (Luca 24.34 „(24:34) spunând: „Domnul a înviat cu adevărat şi S-a arătat lui Simon“.“)! Cât de mult s-a preocupat Domnul, în grija Lui credincioasă, cu el, până când el a ajuns să capituleze și să recunoască, că numai Cel atotștiutor putea să știe, că el iubește pe Domnul (Ioan 21)! Dar cum l-a reabilitat Marele Păstor al oilor după aceea și i-a dat locul de ajutor de Păstor: »Paște mielușeii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele«! Domnul știa că Petru Îl iubește din inimă, chiar dacă dragostea lui a rămas ascunsă sub încrederea în sine; căci adevărata lucrare se bazează

pe dragostea pentru Domnul.

Domnul iubește oile Lui și dorește ca ele să fie pășunate. »I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor« (Matei 9.36 „(9:36) Dar, când a văzut mulţimile, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi fără păstor.“; Marcu 6.34 „(6:34) Şi, ieşind din corabie, Isus a văzut o mare mulţime şi I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca nişte oi fără păstor; şi a început să-i înveţe multe.“). În harul Său, vrea să ne folosească ca ajutor de Păstor. El dorește, să se aibă grijă de oile Lui. Deseori aceia care s-au abătut nu le place aceasta. Nu le place să li se atragă atenția cu privire la legăturile lor greșite și să vorbești cu ei despre starea lor slabă. Dar gândul lui Dumnezeu este, ca supravegherea să fie prezentă. Lipsa de păstorire spirituală și supraveghere pastorală este una din cauzele cele mai mari a stării spirituale slabe din mijlocul nostru.

Dar cum totul devine altfel, dacă noi cei credincioși ne vedem ca turmă a lui Dumnezeu (versetul 2)! Atunci vom căuta numai binele oilor, fără să întrebăm dacă ele ne sunt, sau nu ne sunt mulțumitoare, și fără să ne întrebăm dacă ne costă multă osteneală și multe griji – și probabil nu se va vedea niciun rezultat. Îi vom iubi ca oi ale Domnului și vom avea grijă de ei din dragoste și ascultare față de El. Dacă după aceea nu vom primi nicio mulțumire din partea oilor, Marele Păstor se va arăta și ne va da cununa care nu se va vesteji a slavei. La apostolul Pavel vedem acest duh de păstorire. »Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?« (2 Corinteni 12.15 „(12:15) Eu, dar, foarte bucuros voi cheltui şi mă voi cheltui în totul pentru sufletele voastre, chiar dacă, iubindu-vă mai mult, sunt iubit mai puţin.“).

»A paște« înseamnă mult mai mult decât a hrăni. Înseamnă să mergi pe urmele oilor, chiar și între spinii de care probabil ele sunt rănite. Dar mult mai important este să împiedici ca ele să ajungă acolo! Fiecare credincios are nevoie de supraveghere personală și de îngrijire. Cei întorși de curând la Domnul trebuie ajutați cu hrană și sfaturi. Mulți dintre cei care s-au întors la Domnul, au crescut foarte puțin, deoarece a lipsit lucrarea de păstorire. În fiecare moment al vieții spirituale există pericolul să devii rece, iar după aceea să rătăcești. Sunt mulți care au nevoie de mângâiere. Cât de

multe probleme mari din mijlocul credincioșilor nu ar fi putut fi evitate, dacă de la început, când lucrurile erau încă mici, s-ar fi exercitat lucrarea de păstorire. Nu apar și în familie uneori greutăți, la care un păstor credincios ar putea fi de mare ajutor? La aceasta se adaugă protecția față de dușmanii din afară, nu numai față de lumea păcătoasă și căpetenia ei, diavolul, ci și față de lumea așa-zisă creștină, în care satana s-a travestit în înger de lumină, și împotriva multor învățături greșite, etc, care sunt în timpul nostru.

Hristos iubește oile Sale și este încă Marele Păstor, chiar dacă nu mai este pe pământ. El va îngriji de turma lui Dumnezeu. El lucrează în inimile unora grija pentru turmă și deseori le dă deosebite daruri, pentru exercitarea lucrării. În privința aceasta El spune: „Nu voi uita grija ta și lucrarea ta. Va veni ziua când te voi răsplăti!" Dar cu toate că există deosebite daruri pentru lucrarea de păstor, fiecare credincios poate face o parte din această lucrare.

Ce învățătură importantă putem să primim din însărcinarea pe care Domnul o dă lui Petru, în ceea ce privește lucrarea de păstorire: »Paște mielușeii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele« (Ioan 21)!

Deseori gândim, că pericolul de rătăcire este mai mare la credincioșii tineri, și de aceea ei au nevoie de mai multă supraveghere din partea bătrânilor. Dar cu privire la mielușei, Domnul dă misiunea numai de a fi pășunați, adică de a fi hrăniți, iar cu privire la oi îi dă mai întâi însărcinarea să fie păzite, iar după aceea vorbește de pășunare. Pentru oile tinere este important ca ele să primească hrană bună, sănătoasă. Dacă ele o primesc și cresc în viața lor spirituală, pericolul ca ele să rătăcească nu este așa de mare. Dar dacă totuși pleacă, atunci în mod obișnuit nu era nimic de schimbat.

Pericolul de rătăcire este mult mai mare la oi, chiar dacă la exterior nu este, este totuși în viața lor spirituală lăuntrică. Ele au nevoie de o supraveghere și îngrijire mult mai mare. Este bine să ne gândim la aceasta. Suntem foarte înclinați să vedem lucrurile greșite la mielușei, atunci când se rătăcesc. Dar care este adevărata cauză? Au fost ei hrăniți de cei în vârstă? Le-au dat ei hrană suficientă și bună, atât pentru mintea cât și pentru inima lor? Orice plecare a

unui tânăr este o acuzare a celor bătrâni. Îngrijirea pastorală previne rătăcirea!

Și care este situația cu oile? Este mult mai ușor să atenționezi pe tineri, decât pe bătrâni. Ca unul care era bătrân ca și ei, Petru putea să facă aceasta. Dar este nevoie de mult mai multă energie spirituală. Și cu toate acestea rezultă din cuvintele Domnului, că cei bătrâni au mai multă nevoie decât „mielușeii". Desigur, trebuie să se facă într-un mod potrivit. »Nu mustra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; și pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția« (1 Timotei 5.1-2 „(5:1) Nu mustra aspru pe un bătrân, ci îndeamnă-l ca pe un tată; pe cei mai tineri, ca pe fraţi; (5:2) pe femeile mai în vârstă, ca pe mame; pe cele mai tinere, ca pe surori, în toată curăţia."). Cu orice preț trebuie să ținem la adevărul lui Dumnezeu. Dar trebuie să încercăm întotdeauna să păzim pe frați și pe surori să rămână la adevăr. Cuvintele „tați" și „mame" vorbesc despre dragoste și cinste. În acest duh trebuie să mustrăm pe cei bătrâni. »Părinții sunt slava copiilor« (Proverbe 20.29; 16.31; 17.6 „(20:29) Gloria tinerilor este puterea lor şi frumuseţea bătrânilor este capul cărunt." „(16:31) Perii albi sunt o cunună de glorie; ea se găseşte pe calea dreptăţii." „(17:6) Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor şi gloria copiilor sunt părinţii lor.").

În acest context este foarte important să vedem ce leagă Domnul de misiunea încredințată lui Petru. Petru se numește pe sine martor al suferințelor lui Hristos (versetul 1), și Domnul leagă lucrarea lui de păstor cu moartea de martir! »Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: „vino după Mine."« (Ioan 21.18-19 „(21:18) Adevărat, adevărat îţi spun: Când erai mai tânăr, te încingeai singur şi umblai unde voiai; dar, când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile şi altul te va încinge şi te va duce unde nu voieşti". (21:19) Dar a spus aceasta, arătând cu ce moarte Îl va glorifica el pe Dumnezeu. Şi, după ce a spus aceasta, ·i-a zis: „Urmează-Mă!"").

Este bine pentru fiecare din noi, în mod deosebit și pentru cei tineri, să medităm la aceste cuvinte. Noi toți suntem înclinați să ne lăsăm călăuziți de voința proprie. Tot așa a fost și la Petru, când era tânăr. Dar pentru a sluji Domnului în turma lui Dumnezeu, și pentru a putea

păşuna şi păzi mieluşeii şi oile Domnului, trebuie să renunţăm la voia proprie şi să urmăm numai pe Domnul. Dar aici pe pământ aceasta este un drum al suferinţei. Când Petru va îmbătrâni, va fi aşa de voitor să urmeze, că îşi va întinde mâinile, să fie dus acolo unde nu vrea să meargă. Atunci el va renunţa în totalitate la voia proprie în favoarea ascultării de Hristos. Aceasta va lua naştere prin privirea suferinţelor lui Hristos. De aceea, cât de important este, să fii »un martor al suferinţelor lui Hristos«, chiar dacă nu în mod direct, aşa cum a fost la Petru. Aşa cum am văzut, cuvântul grecesc pentru „martor" este „martys", din care derivă cuvântul nostru „martir". Prin aceasta Petru a fost făcut capabil să îndemne pe bătrâni!

Versetul 4

> **1 Petru 5.4:** Şi când se va arăta Păstorul cel mare, veţi căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei.

Domnul Însuşi se numeşte pe Sine Păstorul cel bun, care Îşi dă viaţa pentru oile Sale (Ioan 10). Aşa a fost El, când a mers la cruce, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire (Psalmul 22). Dar după învierea Sa, Scriptura Îl numeşte Marele Păstor al oilor (Evrei 13.20 „(13:20) Iar Dumnezeul păcii, care L-a adus înapoi dintre morţi prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor," ; Psalmul 23). Aşa cum rezultă clar din context, aceasta se referă la timpul actual. În Psalmul 23 ne este prezentată această lucrare a Domnului, în timp ce în Psalmul 22 vedem cum El sufere, ca Păstorul cel bun. Prin învierea şi glorificarea Sa, Domnul se află acum în afara domeniului de acţiune al oricărui duşman. În afară de aceasta, Dumnezeu L-a aşezat peste orice putere şi orice autoritate (Efeseni 1.21 „(1:21) mai presus de orice stăpânire şi autoritate şi putere şi domnie şi de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor;"). »Toată puterea Mi-a fost dată, în cer şi pe pământ!« – »Şi iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului« (Matei 28.18 „(28:18) Şi Isus, apropiindu-Se, le-a vorbit, spunând: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ."; Evrei 7.25 „(7:25) De aceea şi poate să mântuiască până la desăvârşire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei.") . El poate acum să se ocupe nestingherit de oile Lui, şi prin atotputernicia Lui ele sunt în siguranţă (Romani 8.34 „(8:34) Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit şi, mai mult, a şi fost înviat, Cel care şi este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care şi mijloceşte pentru noi.") .

»Nimeni nu le va smulge din mâna Mea!«

Dar așa cum am văzut, Domnul are și ajutor de Păstor. În legătură cu ei, El este Păstorul cel mare. Acest caracter apare în prim plan în legătură cu apariția Sa pe pământ, când va judeca pe robii Săi, când îi va răsplăti, sau îi va pedepsi (Psalmul 24, Matei 25.19 „(25:19) Şi, după mult timp, stăpânul robilor acelora vine şi se socoteşte cu ei.“ , Luca 19.15 „(19:15) Şi a fost că, la venirea lui din nou, după ce primise împărăţia, a spus să fie chemaţi la el robii aceia cărora le dăduse banii, ca să ştie ce a câştigat fiecare prin comerţ.“). Despre aceasta scrie Petru aici. El spune cam așa: „Fă în liniște lucrarea ta. Fii un model pentru turmă. Fii călăuza oilor, și așteaptă apariția Păstorului cel mare, care îți va da o cunună, ce nu se va vesteji. Aici vei fi probabil batjocorit și puțin prețuit – dar între Păstorul cel mare și păstorii subordonați trebuie să existe concordanță cu privire la suferințele lor în păstorirea oilor! – lucrează în liniște și așteaptă, până când Păstorul cel mare va veni să-ți răsplătească!” Așa cum am observat mereu, Petru privește viața credinciosului pe pământ în perioada cuprinsă între cruce și revenirea Domnului pe pământ (1 Petru 1.7,11 „(1:7) pentru ca încercarea credinţei voastre, mult mai preţioasă decât aurul care piere, deşi încercat prin foc, să fie găsită spre laudă şi glorie şi onoare, la descoperirea lui Isus Hristos,“ „(1:11) cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea.“). Ca apostol al circumciziei, scrie despre guvernarea lui Dumnezeu (1 Petru 4.13 „(4:13) ci, după cum aveţi parte de suferinţele lui Hristos, bucuraţi-vă, ca şi la descoperirea gloriei Sale să vă bucuraţi cu mare bucurie.“). La aceasta nu este inclusă răpirea Adunării, despre ea scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 15.51 „(15:51) Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi,“; 1 Tesaloniceni4.15 „(4:15) (Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit;“). Ea este un act exclusiv al harului și nu are nimic a face cu responsabilitatea noastră, sau cu Israel.

»Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus Stăpânul său peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care Stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile Sale.« (Matei 24.45-47 „(24:45) Cine este atunci robul credincios şi chibzuit, pe care l-a pus stăpânul său peste servitorii săi, ca să le dea hrana la timp? (24:46) Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi

făcând aşa. (24:47) Adevărat vă spun că îl va pune peste toată averea lui.“ ; Luca 12.42 „(12:42) Şi Domnul a spus: „Cine este atunci administratorul credincios şi chibzuit pe care stăpânul îl va pune peste servitorii săi, ca să dea măsura de grâu la timp?“).

Domnul iubește oile Sale și are grijă de ele. Deci cine are grijă de aceia care sunt subiectul grijii Domnului, și prin aceasta dovedește dragostea lui pentru Domnul, va primi o cunună. În timpul absenței Domnului, el are părtășie cu inima Lui, și El i-a satisfăcut inima. El a fost credincios! Niciodată răsplătirea nu ne este prezentată ca scop sau motiv, pentru care să lucrăm, ci numai ca încurajare pentru lucrare. Răsplata nu este o cunună a dreptății, ci a slavei. Dreptatea (sau neprihănirea) are propria ei răsplătire (2 Timotei 4.8 „(4:8) de acum îmi este pusă înainte cununa dreptăţii, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; şi nu numai mie, ci şi tuturor celor care iubesc arătarea Sa.“). Dar dragostea și dăruirea din inimă pentru oile Domnului, duhul de sacrificiu de sine pentru binecuvântarea acelora care sunt așa de prețioși pentru inima Sa, trebuie să primească din mâna Lui o cunună a slavei. Această cunună își va păstra prospețimea în veșnicie. Ea nu se va vesteji, așa cum se întâmplă cu cununile pământești. Cine a purtat împreună cu Domnul cununa de spini (Ioan 19.2 „(19:2) Şi ostaşii, împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap şi L-au îmbrăcat cu o haină de purpură“), fie chiar numai într-o măsură foarte mică, acela va purta împreună cu El și cununa slavei. Toți care urmează pe Păstorul cel mare, au parte în mod necesar și de poziția Lui (Evrei 2.9 „(2:9) dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii datorită morţii pe care a suferit-o, încununat cu glorie şi onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare.“).

Din păcate, nădejdea binecuvântată în revenirea Domnului s-a pierdut repede și robii Lui au început să zică *în inima lor*: »Stăpânul meu zăbovește să vină«. Rezultatul a fost, așa cum a spus Domnul: »... să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii ...« (Matei 24.48,49 „(24:48) Dar, dacă robul acela rău va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», (24:49) şi va începe să-i bată pe cei împreună-robi cu el şi va mânca şi va bea cu beţivii,“; Luca 12.45 „(12:45) Dar, dacă robul acela va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», şi va începe să-i bată pe servitori şi pe servitoare şi să mănânce şi să bea şi să se îmbete,“). Ce contrast față de cuvintele lui Petru! Robul a devenit un stăpân, și lucrarea, pe care trebuia s-o facă nu pentru un câștig mârșav, a devenit o sursă de venituri mari.

Versetul 5

> **1 Petru 5.5:** Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, încingeți-vă cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”.

Așa cum s-a spus, acest verset arată că în versetele anterioare nu este vorba de o funcție oficială de bătrân, ci se vorbește în general de frați mai în vârstă; căci aici frații mai tineri sunt numiți în antiteză cu frații bătrâni. Cei mai tineri trebuie să recunoască vârsta înaintată și înțelepciunea mai mare a bătrânilor câștigată pe baza experienței, și de aceea să prețuiască mai mult opinia lor decât părerea lor proprie. În afară de aceasta, să-i prețuiască din pricina lucrării lor (1 Petru 2 13,18; 3.1). Ei trebuie să le fie supuși (1 Tesaloniceni 5.12-13 „(5:12) Vă rugăm dar, fraţilor, să recunoaşteţi pe cei care se ostenesc între voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc; (5:13) şi să-i preţuiţi nespus de mult, în dragoste, datorită lucrării lor. Fiţi în pace între voi!“)!

Istoria bisericii și starea actuală din creștinătate dovedesc cât de necesar este și sfatul acesta. Așa cum bătrânii au nesocotit prescrierile, ca ei să nu facă lucrarea pentru un câștig necinstit, și nu ca unii care stăpânesc peste cei ce le-au căzut la împărțeală, tot așa și tinerii au părăsit locul care li se cuvine, de supunere. Scurt timp după moartea apostolului, sub pretextul că ucenicii au avut dreptul să aleagă oameni plini de înțelepciune și de Duhul Sfânt pentru lucrarea de diacon (Faptele apostolilor 6), au început să-și aleagă bătrâni, care de fapt nici nu erau „bătrâni”, ci tineri. În timp ce aceia care au fost aleși atunci de Adunare, au fost confirmați de apostoli, credincioșii au avut într-adevăr parte la numirea în funcție. Deoarece cei numiți trebuiau să administreze darurile *materiale* strânse de Adunare, Adunării îi era permis să numească bărbați, care posedau încrederea Adunării (2 Corinteni 8.19 „(8:19) şi nu numai atât, dar a fost şi ales de adunări ca însoţitor al nostru cu harul acesta, administrat de noi spre gloria Domnului Însuşi, şi ca mărturie a bunăvoinţei noastre,“).

Dar de îndată ce era vorba de funcția de bătrân, sau de supraveghetor, deci de călăuzire spirituală, Adunarea nu avea niciun cuvânt. Acești bătrâni, sau supraveghetori, au fost numiți de

apostoli, sau de cei împuterniciți de ei pentru această lucrare (Faptele apostolilor 14.23 „(14:23) Şi, după ce le-au ales bătrâni în fiecare adunare, rugându-se cu posturi, i-au încredinţat Domnului, în care crezuseră.“; Tit 1.5 „(1:5) Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite şi să rânduieşti bătrâni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit:“). Dumnezeu nu cunoaște democrația (guvernarea poporului). Autoritatea poate veni numai de sus. Nu Adunarea, ci apostolii aveau capacitatea spirituală de decizie, ca să vadă cine poseda aptitudinile de călăuzire și de guvernare (1 Timotei 3). Pe lângă aceasta erau și darurile lui Hristos; evangheliști, păstori, învățători, etc, cărora Hristos Însuși le-a dat daruri și prin aceasta au fost autorizați să exercite darurile lor în Adunare, așa după cum îi călăuzea Duhul Sfânt. Adunarea nu avea nimic de făcut în privința aceasta, decât numai să-i recunoască!

Cât de necesar este să te pleci fără condiții înaintea autorității lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Bătrânii nu au voie să uite niciodată, că poporul lui Dumnezeu nu este turma *lor*, ci a lui Dumnezeu. Tinerii trebuie să fie din principiu supuși celor bătrâni, în loc să-și facă propria lor voie, așa cum obișnuiesc tinerii să facă. Desigur, aceasta poate fi posibil numai *în Domnul*. Responsabilitatea personală față de Domnul stă deasupra tuturor. Nicio autoritate nu poate sta între conștiință și Domnul. Dar conducerea *creștină* este o conducere în supunere față de Domnul și Cuvântul Lui, aceasta înseamnă că ochiul și inima sunt îndreptate asupra Lui. Acolo unde ochiul este simplu, conștiința va simți corectitudinea acestei conduceri.

Vedem în Elihu un exemplu frumos al unui tânăr care își cunoaște locul și care își ocupă locul (Iov 32.1-11). El lasă pe bătrâni să vorbească mai întâi. Dar când aceștia nu au mai avut nimic de spus, el a prezentat gândurile lui Dumnezeu. Supunere nu înseamnă că nu mai simți nicio responsabilitate! Când un tânăr credincios are sentimentul responsabilității pentru lucrurile Adunării, se va vedea imediat din faptele și din cuvintele lui. Dacă în acestea se poate recunoaște o judecată înțeleaptă și aptitudini pentru lucrarea de călăuzire spirituală, atunci frații îl vor respecta în curând. În felul acesta el va căpăta experiență și se va maturiza ca bătrân.

Iosua ocupa locul unui slujitor al lui Moise (Exodul 33.11 „(33:11) Şi Domnul vorbea cu Moise faţă în faţă, cum vorbeşte un om cu prietenul său. Şi se întorcea în tabără; dar slujitorul său, Iosua, fiul lui Nun, un tânăr, nu ieşea dinăuntrul cortului.“). Acolo el a aflat că din lipsă de experiență sentința lui nu a fost totdeauna corectă (Exodul 32.17 „(32:17) Şi Iosua a auzit glasul poporului când chiuiau şi i-a zis lui Moise: „E strigăt de război în tabără“.“). El a remarcat, că a fost influențat prin legături de prietenie (Numeri 11.28 „(11:28) Şi Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise, unul dintre tinerii săi, a răspuns şi a zis: „Domnul meu, Moise, opreşte-i!““). Să urmezi pe oameni este un mare pericol pentru toți, dar în mod deosebit pentru tineri. Dar în aceste experiențe a învățat de la Moise. Și când Moise a murit, Dumnezeu i-a zis: »Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el« (Numeri 27.18 „(27:18) Şi Domnul i-a zis lui Moise: „Ia pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul, şi pune-ţi mâna peste el“). El nu a mai fost acum numit tânăr, căci avea patruzeci de ani de experiență în pustie. Și ce experiențe!

Același lucru vedem la Elisei, care mai înainte a fost slujitorul lui Ilie. Așa pot frații tineri să învețe de la cei bătrâni, dacă aceștia sunt cu adevărat exemple pentru turmă (versetul 3).

În Iosif vedem un tânăr, care de tânăr a făcut multe experiențe (Psalmul 105.17-22), așa că atunci când a ajuns de treizeci de ani, Faraon i-a zis: »Nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine« (Geneza 41.39 „(41:39) Şi Faraon a zis lui Iosif: „Pentru că Dumnezeu ţi-a arătat ţie toate acestea, nimeni nu este priceput şi înţelept ca tine.“). Și Iosif poate spune: »Dumnezeu m-a făcut ca un *tată* al lui Faraon« (Geneza 45.8 „(45:8) Şi acum, nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu; şi El m-a făcut tată al lui Faraon, şi domn peste toată casa lui, şi stăpânitor peste toată ţara Egiptului.“) – un tânăr, care este făcut *tată* de Dumnezeu Însuși (1 Timotei 5.1 „(5:1) Nu mustra aspru pe un bătrân, ci îndeamnă-l ca pe un tată; pe cei mai tineri, ca pe fraţi;“). »Ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea« (Psalmul 105.22 „(105:22) ca să lege după plac pe căpeteniile lui şi să-i înveţe pe bătrânii lui înţelepciunea.“). Același lucru vedem la Timotei. El este numit să sfătuiască pe bătrâni (același cuvânt ca și în 1 Petru 5.1 „(5:1) Îi îndemn pe bătrânii care sunt între voi, eu, care sunt şi eu bătrân şi martor al patimilor lui Hristos şi părtaş al gloriei care urmează să fie descoperită:“). Dar apostolul îi scrie, să aibă grijă, ca nimeni să nu-i disprețuiască tinerețea. Putea să obțină acest țel, dacă era un model pentru credincioși, în cuvânt, în umblare, în

dragoste, în credință, în curăție. Maturizarea lui trebuia văzută de toți (1 Timotei 4.11-16; Tit 2.6-8 „(2:6) Pe cei mai tineri, la fel, îndeamnă-i să fie chibzuiţi, (2:7) în toate fiind tu însuţi un model de fapte bune; în învăţătură, nestricăciune; (2:8) seriozitate, vorbire sănătoasă necondamnabilă, încât cel împotrivitor să se ruşineze, neavând nimic rău de spus despre noi.“).

Cuvântul grecesc pentru „a se încinge” se întâlnește în Noul Testament numai aici, și în afara Noului Testament se întâlnește foarte rar. Traducerea „a se îmbrăca / a se împodobi”, așa cum se găsește în unele Biblii, după părerea mea este inexactă. Verbul este derivat de la un substantiv pentru șorțul cu care se încingea un sclav, pentru ca să poată să-și facă bine lucrarea, fără ca să-și murdărească hainele, deoarece celelalte haine ale lui erau bine ținute de această legătură.

Fără îndoială Petru s-a gândit aici la ultima noapte înainte de cruce, în care Domnul, în dragostea și bunătatea Lui smerită, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13). Dar Domnul nu S-a încins cu ștergarul de in ca să nu-Și murdărească hainele, ci ca să spele picioarele ucenicilor. Era dragostea sfântă, care L-a făcut să facă aceasta, și numai ea ne poate face și pe noi să ne încingem cu smerenie. Apostolul nu a uitat, că niciunul din ei nu a fost gata să facă această lucrare josnică! El a învățat cât de puțină smerenie se găsește în inimile noastre. De aceea spune: *»Încingeți-vă!«* – Ceva care este legat, nu cade așa repede.

Numai smerenia menține toate însușirile noastre la locul lor, așa cum șorțul încins ține hainele. Ea ne face capabili pentru lucrarea la care am fost chemați. Amabilitatea, dreptatea, ușurința de comunicare, etc., își pierd valoarea, dacă sunt însoțite de mândrie. În afară de aceasta, smerenia este un ajutor mare împotriva descurajării în problemele vieții, în mod deosebit atunci când aceste greutăți ne umilesc și în felul acesta dau pe față mândria noastră lăuntrică (Iov).

Ce model avem în Domnul Isus, care putea spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11.29 „(11:29) Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, pentru că Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.“). El, care nu a considerat ca un lucru de

apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2.5-11)!

Cât de mult se va smeri inima noastră, dacă vom privi la El (Marcu 10.42-45 „(10:42) Dar Isus, chemându-i la Sine, ·le-a spus: „Ştiţi că cei care sunt consideraţi că stăpânesc peste naţiuni domnesc peste ele; şi cei mari ai lor exercită autoritate asupra lor. (10:43) Dar între voi nu este aşa; ci oricine ar vrea să fie mare între voi va fi slujitorul vostru; (10:44) şi oricine ar vrea să fie cel dintâi între voi va fi robul tuturor; (10:45) pentru că şi Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi“.“)! Acesta este singurul drum, pe care învățăm smerenia. Nu vom deveni smeriți, dacă ne vom preocupa cu noi înșine, și nici măcar atunci când vom privi la păcatele noastre. Numai când privim la El – atunci persoana noastră dispare, și va rămâne numai El. Smerenie nu este dacă gândești rău despre tine însuți, sau dacă te preocupi cu păcatele proprii și cu starea ta păcătoasă, ci atunci când suntem conștienți că lucrarea lui Hristos ne-a curățit în chip desăvârșit (Evrei 10.14 „(10:14) Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârşit pentru totdeauna pe cei sfinţiţi.“), și nu se mai merită să te preocupi cu tine însuți, ci numai cu El! Articolul care însoțește cuvântul „smerenie” arată că este vorba de adevărata și cunoscuta smerenie.

Cât de stricată este firea pământească din noi! Apostolul Pavel a avut nevoie de un țepuș în carne, ca să nu devină mândru din cauza harului minunat, de care a avut parte; să fie răpit în al treilea cer, în paradisul lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.7 „(12:7) Şi, ca să nu mă înalţ prin măreţia descoperirilor, mi s-a dat un ţepuş pentru carne, un sol al lui Satan, ca să mă pălmuiască, pentru ca să nu mă înalţ.“). Firea noastră pământească se folosește de ce ne-a fost dăruit, și de aceea nu sunt meritele noastre, ca să se mândrească. Cât de mândrii putem să fim noi chiar cu privire la cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu, a prezenței luminii sau înțelegerii, sau a ocupării poziției adevărate cu privire la Adunare. Dar este un lucru să fi pe locul corect, și este un alt lucru să te găsești acolo într-o stare corectă; și al treilea punct este, să păstrezi poziția corectă (Apocalipsa 3.17 „(3:17) Pentru că spui: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit şi n-am nevoie de nimic! şi nu ştii că tu eşti cel nenorocit şi de plâns şi sărac şi orb şi gol;“)! Singura noastră siguranță este conștiența deplină, că totul este numai har, că noi înșine nu putem păzi nimic, și de aceea trebuie să ne predăm în totul Domnului.

Duhul lui Dumnezeu conduce totul în Adunare la reciprocitate! Fiecare credincios trebuie să fie smerit față de celălalt credincios: cel mai în vârstă față de cel tânăr, și cel tânăr față de cel în vârstă! »În smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși« (Filipeni 2.3 „(2:3) nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deşartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuşi,“). Dacă mă aflu în lumina lui Dumnezeu, voi vedea mai multe greșeli la mine decât la altul. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să trec cu vederea răul pe care îl văd la altul. Trebuie s-o fac tot așa de puțin, cum o fac la mine. Dar îl voi trata cu smerenie adâncă, conștient fiind, că este numai har, faptul că eu nu am căzut mai adânc în același păcat.

Numai dacă suntem smeriți putem să învățăm (Psalmul 25.9 „(25:9) El îi face pe cei smeriţi să umble în dreptate şi îi învaţă pe cei smeriţi calea Sa.“). Cel arogant crede că știe totul. Dar numai în smerenie putem să învățăm pe alții în așa fel, ca ei să primească. Povățuirea dă naștere la respingere. Cei tineri pot fi supuși celor bătrâni, numai dacă sunt smeriți.

Cât de puțin cunoaștem noi această smerenie! Și cu toate acestea ea este adevărata podoabă a creștinului, în opoziție cu ceea ce gândește omul natural. Ea ne aduce în societatea Domnului (Matei 11.29 „(11:29) Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, pentru că Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.“). El a adus-o din cer pe pământ; ea este o podoabă cerească. Dar în legăturile practice dintre frați și surori se vede dacă noi ne-am încins cu *smerenia*, dacă noi suntem cu adevărat asemenea Modelului nostru desăvârșit (Filipeni 2.5 „(2:5) Pentru ca acest gând să fie în voi, care era şi în Hristos Isus:“)!

Dar dacă nu este așa? »Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har« (Proverbe 3.34 „(3:34) El, în adevăr, Îşi bate joc de cei batjocoritori, dar dă har celor smeriţi.“; Iacov 4.6 „(4:6) Însă El dă un har mai mare. De aceea zice: „Dumnezeu Se împotriveşte celor mândri, dar dă har celor smeriţi“.“; Romani 12.16 „(12:16) Gândiţi acelaşi lucru unii faţă de alţii, nu gândind la cele înalte, ci însoţindu-vă cu cei smeriţi; nu fiţi înţelepţi în ochii voştri,“). Acestea sunt principiile guvernării Lui. Chiar dacă noi suntem copii Lui, suntem supuși acestei guvernări, atâta timp cât vom fi pe pământul acesta. Cât de serios este pentru un copil al lui Dumnezeu, dacă se află într-o stare, în care Dumnezeu trebuie să-i stea împotrivă! Cât

de îngrozitor este să avem pe Domnul împotriva noastră, din cauză că hrănim mândria din inima noastră! Dar celor smeriți, care nu gândesc lucruri mari despre ei înșiși, El le dă har. Ce diferență, să ai pe Dumnezeu împotriva ta, sau să stai în harul Său!

Vers. 6-7

> **1 Petru 5.6,7:** Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.

»Smeriți-vă« (Iacov 4.10 „(4:10) Smeriţi-vă înaintea Domnului şi El vă va înălţa.“) s-ar mai putea traduce și prin „fiți smeriți”. Cuvântul grecesc stă în aorist pasiv. Aceasta înseamnă deci: „Ați permis lui Dumnezeu să vă smerească”. Dar este sub forma de poruncă. Prin succesiunea în limba greacă, accentul se pune pe „Dumnezeu”. Mâna *Sa* a fost în împrejurările care au condus la smerirea lor. Deci în realitate ei nu au avut a face cu oamenii, sau cu împrejurările. Dacă ei nu s-ar fi smerit sub mâna Sa, nu ar fi existat pentru Dumnezeu posibilitatea ca să-i înalțe (Proverbe 15.33 „(15:33) Temerea de Domnul este îndrumarea înţelepciunii şi înaintea onoarei merge smerenia.“).

Dacă ne gândim, că aceeași mână puternică a făcut pe Domnul Isus păcat pentru noi, și L-a lovit în locul nostru, și prin aceasta am primit o mântuire veșnică, și că aceeași mână puternică ne va duce în curând în slavă, în Casa Tatălui (Ioan 14), nu sunt atunci inimile noastre gata să se lase smerite acum de El? Nu vom înțelege noi atunci că și această lucrare a mâinii lui Dumnezeu nu este altceva decât dragoste? Dacă suntem uniți cu un Hristos lepădat, atunci trebuie să avem parte și de lepădarea Sa, și în curând să avem parte și de slava Sa (Ioan 17.22 „(17:22) Şi Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una:“). »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi« (Romani 8.18 „(8:18) Deoarece socotesc că suferinţele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită faţă de noi.“). Aceasta așteptăm noi!

Este mult mai binecuvântat să permitem lui Dumnezeu să ne

smerească, ca astfel să poată să ne înalțe, decât să ne înălțăm singuri, și astfel să trebuiască ca El să ne smerească (Luca 14.11; 18.14 „(14:11) Pentru că oricine se înalţă pe sine va fi smerit şi cine se smereşte va fi înălţat“.“ „(18:14) Vă spun, mai degrabă acesta a coborât acasă îndreptăţit, decât celălalt. Pentru că oricine se înalţă pe sine va fi smerit; şi cel care se smereşte va fi înălţat“.“)! Înălțarea de sine este caracterul păcatului! Adam a încercat să se facă ca Dumnezeu (Geneza 3.5 „(3:5) Pentru că Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul“.“), așa cum a făcut și satana (Ezechiel 28.11-17; Isaia 14.12-15 „(14:12) ? Cum ai căzut din ceruri, luceafărule, fiu al zorilor! Eşti aruncat la pământ, tu, cel care subjugai naţiunile! (14:13) Şi tu ziceai în inima ta: «Mă voi înălţa în ceruri, îmi voi înălţa tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu şi voi şedea pe muntele adunării în adâncimile nordului; (14:14) mă voi sui peste înălţimile norilor, voi fi asemenea Celui Preaînalt!» (14:15) Dar vei fi coborât în Locuinţa morţilor, în adâncimile gropii!“), și prin aceasta a devenit sclavul lui satana. Ultimul Adam, care Însuși a fost Dumnezeu, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși, și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice Nume (Filipeni 2.9-11 „(2:9) De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, (2:10) ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de sub pământ, (2:11) şi orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.“)!

Dumnezeu nu poate permite în poporul Său înălțarea de sine. De aceea El va fi totdeauna împotriva celor mândri, și va da har celor smeriți. Cât de puțin ne gândim la aceasta! Atunci Dumnezeu trebuie să ne smerească. El o face, făcându-ne să simțim neputința noastră în împrejurările vieții, sau permițând să urmăm voia firii noastre pământești și prin aceasta să cădem adânc. În felul acesta învățăm cine suntem. Dar este umilitor și cauza multor necazuri, dacă trebuie să învățăm în felul acesta. Puteam să învățăm și în prezența Domnului, privind ce a trebuit El să sufere pentru noi și ce este El.

Cuvântul »îngrijorări« este în limba greacă însoțit de articol, și aceasta înseamnă că este vorba de toate grijile, ca întreg, deci nu fiecare grijă în parte, ci toate la un loc (Matei 6.26 „(6:26) Uitaţi-vă la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în grânare şi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte; nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?“; Filipeni 4.6 „(4:6) Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci, în orice, faceţi cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune şi prin cerere cu mulţumiri;“). »A arunca« este în aorist, aceasta înseamnă că noi am făcut-o odată pentru totdeauna. Dacă

am făcut aceasta, nu mai pot veni griji noi, căci tot ce ar putea să ne îngrijoreze am aruncat asupra lui Dumnezeu (Psalmul 55.22; 37.5 „(55:22) ? Aruncă asupra Domnului povara ta şi El te va susţine. El nu va îngădui niciodată să se clatine cel drept.“ „(37:5) Încredinţează Domnului calea ta şi încrede-te în El: şi El va lucra;“)! Dacă am văzut că mâna lui puternică este în toate împrejurările, și că El conduce și dirijează totul, de ce să ne îngrijorăm atunci? Atunci putem să-I predăm Lui totul, *»căci El Însuși îngrijește de voi«!* Expresia greacă este mult mai accentuată, ea înseamnă: „Grijile voastre merg la inima Lui, deoarece ele vă apasă! El îngrijește de voi cu o grijă plină de dragoste!” Nu este suficient aceasta pentru noi? Vrem să le luăm din mâna Lui, și să le purtăm singuri?

Din context rezultă, că noi putem să aruncăm grijile noastre asupra lui Dumnezeu, numai după ce noi le-am primit din mâna Sa, smerindu-ne sub mâna Lui cea puternică. Înainte de aceasta n-o putem face. Nu se aseamănă grijile noastre cu cuvintele: »Doamne, nu-Ţi pasă că pierim?« (Marcu 4.38 „(4:38) Şi El era la cârmă, dormind pe căpătâi. Şi ei Îl trezesc şi-I spun: „Învăţătorule, nu-Ţi pasă că pierim?““). Este vorbirea necredinței, care nu se încrede în El, El, Cel care dorește să ia asupra Sa tot ce este prea greu pentru copilul Său slab. Nu este cuvântul Său sigur și adevărat? El, Cel care a dat pe Fiul Său pentru noi, să nu ne dea totul împreună cu El? Nu este grija Lui, care a numărat perii capului nostru și niciunul nu cade fără voia Lui, suficient de mare?

El vrea să ia asupra Sa toate pericolele, toate nevoile noastre, căci El ne-a dat bucurie, pe care noi o putem savura, numai dacă suntem eliberați de griji. Domnul ne-a spus, cum lucrurile zilnice din viață devin obstacole pentru viața spirituală (Matei 11.22 „(11:22) Dar vă spun că mai uşor va fi pentru Tir şi Sidon în ziua judecăţii, decât pentru voi.“). Cât de mult ne răpesc grijile energia, chiar și în lucrarea pentru Domnul, pe care trebuie s-o facem (2 Corinteni 2.12 „(2:12) Iar când am venit la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, şi o uşă îmi era deschis în Domnul,“)!

Nu există nici cel mai mărunt lucru din viața noastră, care să nu-L intereseze pe Dumnezeu, nici în viața personală, nici în familie, nici la locul de muncă, nici în activitatea noastră în lucrarea spirituală – atât în mijlocul credincioșilor, ca martori ai lui Dumnezeu pe pământ, cât și în legătură cu vestirea Evangheliei la cei nemântuiți. Ce

îmbărbătare este să știi; »El îngrijește de voi!«

Vers. 8-9

> **1 Petru 5.8,9:** Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.

Cuvântul grecesc pentru „a fi treaz” („nephein”) se mai întâlnește și în 1 Petru 1.13; 4.7 „(1:13) De aceea, având încinse coapsele minţii voastre, fiţi treji, speraţi în mod desăvârşit în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos,“ „(4:7) Dar sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat: deci fiţi cumpătaţi şi treji pentru rugăciuni;“; 1 Tesaloniceni 5.6,8 „(5:6) Astfel deci să nu dormim, ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji;“ „(5:8) dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoşa credinţei şi a dragostei şi, drept coif, speranţa mântuirii;“ și în 2 Timotei 4.5 „(4:5) Dar tu, fii treaz în toate, suferă răul, fă lucrare de evanghelist, împlineşte-ţi deplin slujba.“. Un cuvânt înrudit („nephalios” = „treaz”) se folosește în 1 Timotei 3.2,11 „(3:2) Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soţ al unei singure soţii, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeţi, capabil să înveţe pe alţii;“ „(3:11) Femeile, la fel: demne, nu defăimătoare, cumpătate, credincioase în toate.“ și în Tit 2.2 „(2:2) ca bărbaţii în vârstă să fie cumpătaţi, demni, chibzuiţi, sănătoşi în credinţă, în dragoste, în răbdare;“. Înseamnă, că ai gânduri clare, că nu te lași influențat sau amețit de influențe rele. El arată deci, că vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate. »Vegheați« (Luca 21.34-36 „(21:34) Fiţi dar atenţi la voi înşivă, ca nu cumva inimile voastre să fie împovărate de mâncare şi de băutură şi de îngrijorările vieţii, şi ziua aceea să vină peste voi pe neaşteptate. (21:35) Pentru că ea va veni ca un laţ peste toţi cei care locuiesc pe faţa întregului pământ. (21:36) Vegheaţi deci, rugându-vă în orice timp, ca să fiţi socotiţi vrednici să scăpaţi de toate acestea care vor avea loc şi să staţi înaintea Fiului Omului“.“; Matei 24.42-44 „(24:42) Vegheaţi deci, pentru că nu ştiţi în care ceas vine Domnul vostru. (24:43) Dar să ştiţi aceasta că, dacă ar fi ştiut stăpânul casei la care strajă din noapte vine hoţul, ar fi vegheat şi n-ar fi lăsat să i se spargă casa. (24:44) De aceea şi voi fiţi gata, pentru că în ceasul în care nu gândiţi vine Fiul Omului.“) înseamnă „să fi atent, să fi precaut, să nu fii somnoros”. Ambele cuvinte sunt în aorist, și aceasta înseamnă, că ele trebuie să fie o stare permanentă, ceva, care să ne caracterizeze! Faptul că Dumnezeu îngrijește de noi, și de aceea nu trebuie să ne neliniștim, nu înseamnă că acum noi putem dormi!

De ce nu? Deoarece există un dușman și există o luptă. În zilele

acelea de prigoană el era un leu care răcnea. Astăzi el se strecoară mai mult ca înger de lumină (2 Corinteni 11.14 „(11:14) Şi nu este de mirare, pentru că însuşi Satan se preface în înger al luminii.“), și introduce stricăciunea morală, așa cum găsim în a doua scrisoare a lui Petru. Acum Adunarea nu mai este prigonită. Ea s-a făcut una cu lumea, a cărei căpetenie este diavolul. El nu are niciun motiv s-o desprindă de lume prin prigoane. Deoarece starea Adunării este de neîmbunătățit, nici Dumnezeu nu-i mai trimite prigoane, așa cum a făcut în Smirna (Apocalipsa 2.10 „(2:10) Nu te teme deloc de ce vei suferi. Iată, diavolul va arunca dintre voi în închisoare, ca să fiţi încercaţi; şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii».“). Atunci mai exista speranță, ca ea să se reîntoarcă la dragostea ei dintâi (Apocalipsa 2.4 „(2:4) dar am împotriva ta că ţi-ai părăsit dragostea dintâi.“), dar acum nu mai este nicio speranță. După ce Adunarea va fi răpită, în timpul necazului cel mare, diavolul va lua încă o dată înfățișarea de leu care răcnește împotriva rămășiței credincioase din cele două seminții ale lui Israel (Apocalipsa 12.13-17 „(12:13) Şi, când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a persecutat-o pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. (12:14) Şi i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp şi timpuri şi jumătate de timp, departe de faţa şarpelui. (12:15) Şi şarpele a aruncat apă ca un torent din gura lui, după femeie, ca să o facă să fie luată de torent. (12:16) Şi pământul a ajutat femeia şi pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit torentul pe care-l aruncase balaurul din gura lui. (12:17) Şi balaurul s-a mâniat pe femeie şi a mers să facă război împotriva rămăşiţei seminţei ei, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Isus.“). În timpul nostru el se ocupă mai mult cu stricarea adevărului lui Dumnezeu. Și totuși el se poate arăta în vechiul lui caracter față de credincioșii care se despart de biserica unită cu lumea.

Noi trebuie să privim cu ochi deschiși felul pericolelor și realitatea. Să nu vedem lumea și căpeteniile ei mai frumoasă decât este și decât sunt. Dacă suntem călăuziți de firea pământească și de lume, vom fi incapabili de a lupta și diavolul ne va birui ușor. Întrebarea este, dacă noi suntem capabili să vedem atacurile lui. Noi nu trebuie să atacăm; Petru ne vede mereu în lume, în pustie, și aici trebuie numai să ne apărăm. Noi trebuie să atacăm numai atunci când este vorba de „țara” în care trebuie să luăm în posesiune moștenirea noastră, și aceasta este în locurile cerești (Efeseni 6). Dar recunoaștem noi atacurile lui îndreptate asupra noastră, și nu suntem duși în rătăcire? Trebuie să veghem, și să rămânem în

mijlocul credincioșilor! Cu cât vom cădea mai mult, și prin aceasta ne îndepărtăm de centru, cu atât vom deveni mai slabi față de dușman, și cu atât mai mult intervine disciplinarea din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 25.18 „(25:18) cum te-a întâmpinat pe drum şi a lovit spatele oştirii tale, pe toţi cei slabi rămaşi înapoia ta, când tu erai obosit şi trudit, şi nu s-a temut de Dumnezeu.“; Numeri 11.1 „(11:1) Şi a fost aşa: când poporul murmura, aceasta a fost rău în auzul Domnului; şi Domnul a auzit şi mânia Lui s-a aprins şi focul Domnului a ars între ei şi a mistuit o parte din marginea taberei.“).

Cuvântul grecesc pentru »protivnic« („antidikos”) înseamnă și „adversar într-un proces”. Se mai întâlnește și în Matei 5.25 „(5:25) Învoieşte-te cu împotrivitorul tău repede, cât eşti pe drum cu el, ca nu cumva împotrivitorul să te dea pe mâna judecătorului şi judecătorul să te predea executorului şi să fii aruncat în închisoare.“; Luca 12.58; 18.3 „(12:58) Pentru că, pe când mergi cu împotrivitorul tău înaintea unei autorităţi, pe drum străduieşte-te să scapi de el, ca nu cumva să te târască la judecător şi judecătorul să te dea pe mâna gardianului şi gardianul să te arunce în închisoare.“ „(18:3) Şi era o văduvă în cetatea aceea, şi ea venea la el, spunând: «Răzbună-mă faţă de împotrivitorul meu»!“. Din aceste locuri rezultă și sensul cuvântului. În limba greacă cuvântul este însoțit de articol, ca să redea, că este vorba de marele și cunoscutul adversar. „Diavol” înseamnă „calomniator”, unul care din dușmănie face acuzații false (Zaharia 3.1 „(3:1) ? Şi mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea Îngerului Domnului şi pe Satan stând la dreapta lui, ca să i se împotrivească.“). Expresia »ca un leu care răcnește« arată puterea lui mare, foamea și lăcomia lui de a prăda (Apocalipsa 12.10 „(12:10) Şi am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi Împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat afară acuzatorul fraţilor noştri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte;“)! Ce dușman fioros! Nu-l subapreciem noi deseori?

Acest dușman fioros umblă încoace și încolo, și caută pe cine să înghită! Cuvântul »caută« arată dorința, încercarea și intenția lui (Iov 1.7; 2.2 „(1:7) Şi Domnul i-a zis lui Satan: „De unde vii?“ Şi Satan a răspuns Domnului şi a zis: „De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea acolo pe el“.“ „(2:2) Şi Domnul i-a zis lui Satan: „De unde vii?“ Şi Satan a răspuns Domnului şi a zis: „De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea acolo pe el“.“). Timpul la care stă verbul în textul original (participiu prezent) arată că el este permanent preocupat cu aceasta. »Pe cine« arată că el nu trece cu vederea pe nimeni, și că nimeni nu este cruțat. Aici ne este prezentat tabloul unui animal de pradă care sfâșie, care niciodată nu se satură să sfâșie și să înghită. Infinitivul aorist arată că el poate să înghită unul după altul, deoarece nu are mult de lucru în privința

aceasta.

Dușmanul acesta stă înapoia oamenilor dușmănoși, despre care este vorba de mai multe ori în această scrisoare, și el îi folosește ca unelte ale lui. Ca diavol, prin acuzații false, poate să atâțe pe oameni împotriva credincioșilor. Dar intențiile lui merg mult mai departe. El nu mai poate lua cu sine pe cei credincioși în locul său veșnic de staționare, în lacul de foc. Dar el poate încerca să-i aducă în conflict cu Dumnezeu, așa că Dumnezeu trebuie să le stea împotrivă (Zaharia 3.1-3 „(3:1) ? Şi mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea Îngerului Domnului şi pe Satan stând la dreapta lui, ca să i se împotrivească. (3:2) Şi Domnul i-a zis lui Satan: „Domnul să te mustre, Satan! Da, să te mustre Domnul care a ales Ierusalimul! Nu este acesta un tăciune smuls din foc?“ (3:3) Şi Iosua era îmbrăcat cu haine murdare şi stătea înaintea Îngerului.“ ; Apocalipsa 12.10-11 „(12:10) Şi am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi Împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat afară acuzatorul fraţilor noştri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte; (12:11) şi ei l-au învins datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturiei lor şi nu şi-au iubit viaţa, până la moarte.“). Dar aceasta înseamnă și dezonorarea Numelui lui Dumnezeu, iar pentru ei înșiși pierderea oricărei fericiri. Petru era gata să fie înghițit de el. Dar rugăciunea de mijlocire a Domnului pentru el l-a păzit să nu ajungă să facă ca Iuda; credința lui nu a încetat (Luca 22.31-33„ (22:31) Şi Domnul a spus: „Simone, Simone, iată, Satan v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. (22:32) Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credinţa ta; şi tu, când te vei întoarce, să-i întăreşti pe fraţii tăi“. (22:33) Şi el l-a spus: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg şi la închisoare şi la moarte“.“; Matei 27.5 „(27:5) Şi el, aruncând arginţii în templu, a plecat; şi s-a dus şi s-a spânzurat.“). Aceasta ne arată legătura dintre versetul nostru cu versetele anterioare. Petru a ajuns sub puterea satanei, deoarece nu a fost smerit, ci s-a încrezut în el însuși.

Este foarte important, să nu pierdem din ochi scopul pe care satana îl urmărește cu atâta putere și perseverență, și ca să fim în stare să-i cunoaștem armele. Câtă vigilență și veghere este necesară pentru aceasta, și în mod deosebit în zilele noastre, deoarece el și slujitorii lui se deghizează în îngeri de lumină (2 Corinteni 11.14-15 „(11:14) Şi nu este de mirare, pentru că însuşi Satan se preface în înger al luminii. (11:15) Nu este deci mare lucru dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptăţii, al căror sfârşit va fi potrivit lucrărilor lor.“)! Apostolul Pavel putea să scrie: »Căci nu suntem în neștiință de planurile lui« (2 Corinteni 2.11 „(2:11) ca să nu dăm câştig lui Satan asupra noastră; pentru că nu suntem necunoscători ai planurilor lui.“). El se

poate deghiza în înger de lumină. Dar intenția lui, puterea și furia lui, cu care încearcă să-și realizeze planurile, rămân aceleași, până când va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20.10 „(20:10) Şi diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc şi pucioasă, unde sunt şi fiara şi falsul profet; şi vor fi chinuiţi zi şi noapte, în vecii vecilor.“).

Este probabil bine, să urmărim cum este prezentat diavolul în epistole. Pavel scrie credincioșilor din Roma: »Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul. Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.« (Romani 16.19b,20 „(16:19) Pentru că vestea despre ascultarea voastră a ajuns la toţi. Mă bucur deci de voi, dar doresc să fiţi înţelepţi faţă de bine şi simpli în ce priveşte răul. (16:20) Iar Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi. Amin.“). Nu este aceasta suficient pentru cei care au învățat, că în om nu locuiește nimic bun, dar cel credincios a murit împreună cu Hristos (Romani 3.12; 7.18; 6.8 „(3:12) Toţi s-au abătut, au ajuns toţi împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar;“ „(7:18) Pentru că ştiu că în mine, adică în carnea mea, nu locuieşte nimic bun: pentru că voinţa este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu.“ „(6:8) Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom şi trăi împreună cu El,“)? Din păcate nu au rămas la aceasta, așa că mai târziu au disprețuit pe credincioșii simpli, deoarece ei, așa cum spun ei, nu au cunoscut adâncimile satanei (Apocalipsa 2.24 „(2:24) Dar vouă vă spun, celorlalţi care sunteţi în Tiatira, câţi nu aveţi învăţătura aceasta, care n-aţi cunoscut «adâncimile lui Satan», cum spun ei: Nu pun peste voi altă greutate.“). Apostolul Ioan a trebuit să numească profetic biserica romană ca fiind o curvă, care era beată de sângele sfinților și a devenit »un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte« (Apocalipsa 18.2,24; 17.2-6 „(18:2) Şi a strigat cu glas tare, spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! şi a devenit locuinţă a demonilor şi închisoare a oricărui duh necurat şi închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte;“ „(18:24) Şi în ea s-a găsit sângele profeţilor şi al sfinţilor şi al tuturor celor înjunghiaţi pe pământ“.“ „(17:2) cu care au curvit împăraţii pământului; şi cei care locuiesc pe pământ au fost îmbătaţi de vinul curviei ei!“ (17:3) Şi m-a dus în duh într-un pustiu; şi am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne. (17:4) Şi femeia era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu, şi împodobită cu aur şi pietre preţioase şi perle, având în mâna ei un pahar de aur, plin de urâciuni şi de necurăţiile curviei ei; (17:5) şi pe fruntea ei avea scris un nume: „Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor şi a urâciunilor pământului“. (17:6) Şi am văzut femeia îmbătată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus. Şi, văzând-o, m-am minunat cu mare uimire.“)!

Corintenii, care erau firești („sarkikos”), deoarece acordau valoare mare înțelepciunii și oratoriei umane (1 Corinteni 3.3; 2.5 „(3:3) pentru că tot carnali sunteţi. Pentru că, atunci când între voi este invidie şi ceartă, nu sunteţi voi carnali şi nu umblaţi voi în felul omului?“ „(2:5) încât credinţa voastră să nu fie în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.“), sunt atenționați cu privire la ispitele diavolului, care ia înfățișarea unui înger de lumină (2 Corinteni 2.10 „(2:10) Iar cui iertaţi voi ceva, iert şi eu; pentru că şi eu, ce am iertat, dacă am iertat ceva, este pentru voi, în faţa lui Hristos,“ și următoarele): »Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos« (2 Corinteni 11.3,14-14; 12.7 „(11:3) Dar mă tem ca nu cumva, după cum şarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, aşa şi gândurile voastre să fie stricate, îndepărtându-se de la simplitatea faţă de Hristos.“ „(11:14) Şi nu este de mirare, pentru că însuşi Satan se preface în înger al luminii.“ „(12:7) Şi, ca să nu mă înalţ prin măreţia descoperirilor, mi s-a dat un ţepuş pentru carne, un sol al lui Satan, ca să mă pălmuiască, pentru ca să nu mă înalţ.“).

Credincioșilor din Efes, cărora le-au fost descoperite hotărârile lui Dumnezeu și acum erau deja așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 1.3-5; 2.2-6 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos; (1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste; (1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,“ „(2:2) în care aţi umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorităţii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; (2:3) printre care şi noi toţi trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii şi a gândurilor şi eram, din fire, copii ai mâniei, ca şi ceilalţi. (2:4) Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (2:5) (fiind şi noi morţi în greşeli), ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi) (2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“), li se aduce aminte de salvarea lor din domeniul căpeteniilor puterii văzduhului. Dar după aceea sunt atenționați cu privire la viclenia lui, care vrea să le conteste posesiunea locurilor cerești și pentru a i se putea împotrivi aveau nevoie de toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6.10-18).

În epistola către Coloseni, în care Hristos le este prezentat ca Cel Înviat, în toată slava Sa și cu toată valoarea lucrării Sale (Coloseni 1.13-22), găsim în scurte cuvinte victoria deplină asupra satanei (Coloseni 2.15 „(2:15) dezbrăcând stăpânirile şi autorităţile, le-a făcut de ruşine în public, triumfând asupra lor prin cruce.“).

În prima epistolă către Tesaloniceni vedem că satana împiedică pe Pavel să viziteze pe acești credincioși tineri, că să le dea învățătură (1 Tesaloniceni 2.18 „(2:18) De aceea am dorit să venim la voi, chiar eu, Pavel, o dată şi chiar de două ori; dar ne-a împiedicat Satan.“). În a doua scrisoare, care vorbește de marea decădere după răpirea Bisericii, găsim descrierea îngrozitoare a puterii lui viitoare pe pământ, după ce ceea ce-l împiedeca a fost luat dinaintea lui (2 Tesaloniceni 2.9 „(2:9) a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan, în orice putere şi semne şi minuni ale minciunii“).

În prima epistolă către Timotei vedem, că pentru un bătrân există pericolul să cadă în cursa diavolului (1 Timotei 3.6,7 „(3:6) să nu fie de curând venit, ca să nu se îngâmfe şi să cadă în vina diavolului. (3:7) Dar trebuie să aibă şi o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în dispreţ şi în cursa diavolului.“). Dar găsim aici totodată, că autoritatea apostolică folosește puterea satanei, ca să disciplineze pe aceia care au eșuat de la adevărul lui Dumnezeu (1 Timotei 1.20 „(1:20) dintre aceştia sunt Imeneu şi Alexandru, pe care i-am dat lui Satan, ca să fie învăţaţi prin disciplină să nu hulească.“). În a doua epistolă către Timotei vedem posibilitatea de reabilitare (2 Timotei 2.26 „(2:26) şi ca să se trezească din cursa diavolului, fiind prinşi de el pentru voia lui.“).

Epistola către Evrei îl prezintă pe diavolul, ca pe acela care are puterea morții, prin care toți sunt supuși robiei ei. Dar el a fost nimicit prin moartea Mântuitorului (Evrei 2.14,15 „(2:14) Deci, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, şi El, în acelaşi fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desfiinţeze pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul, (2:15) şi să-i elibereze pe toţi aceia care, prin frica de moarte, erau supuşi robiei toată viaţa lor.“).

În epistola lui Iacov el este dușmanul învins (Iacov 4.7 „(4:7) Supuneţi vă deci lui Dumnezeu; împotriviţi vă diavolului, şi el va fugi de la voi.“); 5.8,9). În prima epistolă a lui Petru l-am văzut ca un leu care răcnește, care caută să înghită pelerinii din pustie. În cartea Apocalipsei îl găsim atât ca satana, cât și ca diavolul, în toată lucrarea lui în Adunare, în lume și față de Israel în ultimele zile. În cele din urmă va fi aruncat din cer pe pământ, după aceea va fi legat în adânc, în timpul împărăției de o mie de ani, iar în final va fi aruncat în iazul cu foc, ca să fie chinuit zi și noapte, toată veșnicia, ca plată pentru lucrarea lui (Apocalipsa 2.9,10,13; 2.24; 3.9; 12.9,12; 20.2,7,10 „(2:9) Ştiu necazul tău şi sărăcia ta – dar eşti bogat – şi hula celor care îşi zic că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan. (2:10) Nu te teme deloc de ce vei suferi. Iată, diavolul va

arunca dintre voi în închisoare, ca să fiţi încercaţi; şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii». „(2:13) Ştiu unde locuieşti: unde este tronul lui Satan; şi ţii cu tărie Numele Meu şi n-ai tăgăduit credinţa Mea, chiar în zilele în care era Antipa, martorul Meu credincios, care a fost ucis printre voi, unde locuieşte Satan. „(2:24) Dar vouă vă spun, celorlalţi care sunteţi în Tiatira, câţi nu aveţi învăţătura aceasta, care n-aţi cunoscut «adâncimile lui Satan», cum spun ei: Nu pun peste voi altă greutate. „(3:9) Iată, îţi dau din sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină şi să se închine înaintea picioarelor tale şi vor cunoaşte că Eu te-am iubit. „(12:9) Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele cel vechi, acela care se numeşte Diavol şi Satan, acela care înşală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. „(12:12) De aceea bucuraţi-vă, ceruri, şi voi, care locuiţi în ele! Vai de voi, pământ şi mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, ştiind că are puţin timp“. „(20:2) Şi l-a apucat pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavol şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani, „ (20:7) Şi, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui „ (20:10) Şi diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc şi pucioasă, unde sunt şi fiara şi falsul profet; şi vor fi chinuiţi zi şi noapte, în vecii vecilor.“).

Chiar dacă diavolul se arată ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită, – credința știe, că el este un dușman învins. Suntem îndreptățiți să ne împotrivim lui, așa cum spune și Iacov (Iacov 4.7 „(4:7) Supuneţi vă deci lui Dumnezeu; împotriviţi vă diavolului, şi el va fugi de la voi.“). Numele Aceluia care l-a învins, este suficient să-l pună pe fugă. Dacă ne bazăm pe puterea proprie și ne încredem în înțelepciunea și neprihănirea proprie, vom fi fără putere. Atunci înfrângerea este sigură, așa cum știa și Petru din propria experiență tristă. Puterea noastră este Hristos. Puterea Lui devine desăvârșită în slăbiciune (2 Corinteni 12.9 „(12:9) Şi El mi-a spus: „Harul Meu îţi este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune“. Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiască peste mine puterea lui Hristos.“) și harul Lui ne este suficient. De aceea trebuie să ne împotrivim diavolului tari în credință.

„A se împotrivi” nu înseamnă a ataca, ci a se apăra. În pustie nu atacăm. Și acest cuvânt este sub forma de poruncă a aoristului. Porunca spune deci, ca noi să ne caracterizăm prin aceea, că ne împotrivim diavolului. Cuvântul grecesc pentru „tari” („stereos”) se mai întâlnește și în locurile din 2 Timotei 2.19 „(2:19) Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi“ şi: „Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!““ și Evrei 5.12,14 „(5:12) Pentru că, deşi de mult trebuia să fiţi învăţători, aveţi din nou nevoie ca cineva să vă înveţe care sunt elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte şi nu de hrană tare. „(5:14) iar hrana

tare este pentru cei maturi, care, prin obişnuinţă, au simţurile deprinse să deosebească binele şi răul.“. Din aceste locuri rezultă, că pe lângă „nemișcat” mai înseamnă și „tare”, „puternic”. Deci noi trebuie să fim tari și puternici din punct de vedere spiritual, ca să putem rezista în luptă, fără să suferim înfrângere.

Dar se spune în continuare: »tari *în* (sau: *prin*) credință«. Noi trebuie să păstrăm cu tărie adevărul descoperit al lui Dumnezeu. Dacă nu facem aceasta, nu vom putea rămâne în picioare. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este tăria mea, pe ce voi putea atunci să mă mai reazim? Se pare că în zilele noastre și gândurile celor credincioși sunt umplute cu idei științifice, etc. Urmarea este, că credința este subminată. Dacă avem o descoperire inspirată a lui Dumnezeu, atunci este clar, că Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi desființat, așa cum a spus Domnul Isus (Ioan 10.35 „(10:35) Dacă i-a numit «dumnezei» pe aceia la care a venit Cuvântul lui Dumnezeu (şi Scriptura nu poate fi desfiinţată),“). Ea nu poate fi nici adaptată la ceea ce îi place omului. Cine face aceasta, neagă că ea este o descoperire. Realitățile nu pot fi niciodată în contradicție cu descoperirea lui Dumnezeu Cel atotștiutor. Dar concluziile, care se trag din realități, își au originea la oamenii cu mintea întunecată. Acolo unde acestea se abat de la Cuvânt, sunt greșite! În zilele noastre se pare că cuvintele învățaților, sau celor aparent învățați, par să aibă mai multă valoare decât cuvintele Bibliei. Se încearcă să se schimbe cuvintele Bibliei în așa fel, ca să fie în concordanță cu cuvintele oamenilor. Dar „descoperirea” nu poate fi niciodată adusă în concordanță cu părerile și concluziile oamenilor.

Domnul Isus a răspuns totdeauna satanei cu cuvintele: »Este scris!« (Matei 4) El a citat mereu din cartea Deuteronom, carte criticată cel mai mult de criticii Bibliei și al cărei caracter sfânt este contestat vehement. Dar fiecare citat din această carte a fost suficient să reducă la tăcere pe satana. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este totdeauna singura armă de atac și cea mai eficientă armă de apărare împotriva diavolului (Efeseni 6.17 „(6:17) Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu,“). Cine a renunțat la el, este inevitabil pierdut.

Desigur, în versetul nostru este inclusă energia spirituală, care se

bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, deci credința personală, în expresia »credință«, care exprimă adevărul descoperit. Eu nu sunt tare în credință, dacă nu este așa.

Este remarcabil, că apostolul Petru scrie textual: »prin aceleași suferințe«. Eu cred că el vrea să spună, că suferințele cauzate de prigoană nu sunt singurele suferințe. Noi suntem înclinați, să privim suferințele noastre ca fiind cele mai grele. Dar sunt mai multe suferințe, și probabil acestea sunt mult mai grele decât ale noastre (Evrei 12.6 „(12:6) pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubeşte şi biciuieşte pe orice fiu pe care-l primeşte“.“). Dar în suferințele din pricina Numelui Domnului Isus, deci prin prigoane, putem ști că noi nu suntem singuri. Este partea întregii frățietăți de aici de pe pământ. Ei toți au aceeași legătură cu Dumnezeu și poartă, ca și noi, numele prețios de „creștin”, care ne leagă de Fiul lui Dumnezeu. În felul acesta ei au parte de dușmănia satanei împotriva lui Hristos (Ioan 16.33 „(16:33) V-am spus acestea ca să aveţi pace în Mine. În lume aveţi necaz, dar îndrăzniţi: Eu am învins lumea“.“; 2 Timotei 3.12 „(3:12) Şi, în adevăr, toţi care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutaţi.“ ; 1 Corinteni 10.13 „(10:13) Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost omenească; şi credincios este Dumnezeu, care nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste ce puteţi, ci, împreună cu ispita, va pregăti şi scăparea, ca voi să o puteţi răbda.“). Ce mângâiere, că în suferințe nu suntem singuri, ci suntem legați împreună cu toată frățietatea (1 Petru 2.17 „(2:17) Onoraţi pe toţi, iubiţi frăţietatea, temeţi-vă de Dumnezeu, onoraţi pe împărat!“) – cu toți copiii lui Dumnezeu de pe întreg pământul.

Vers. 10-11

> **1 Petru 5.10,11:** Dumnezeul oricărui har, care va chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

Adversarul nostru poate să fie tare și puternic, și poate să dea târcoale ca un leu care răcnește, dar Dumnezeu este pentru noi. El este Dumnezeul harului! Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (2 Corinteni 1.3 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi

Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri,“; Iacov 1.17 „(1:17) Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit coboară de sus, de la Tatăl luminilor, la care nu este schimbare sau umbră de mutare.“ ; Romani 8.31 „(8:31) Ce vom spune deci faţă de aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?“; Romani 15.5 „(15:5) Iar Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dea aceeaşi gândire unii faţă de alţii, potrivit lui Hristos Isus,“) Aceasta este încrederea creștinului. Harul este începutul și temelia mântuirii noastre, și el ne ține desăvârșiți (1 Petru 1.10; 3.7; 1.2,13 „(1:10) Despre această mântuire au căutat şi au cercetat stăruitor profeţii care au profeţit despre harul arătat faţă de voi,“ „(3:7) Tot aşa, soţilor, locuiţi cu ele după cunoştinţă, ca şi cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind şi împreună-moştenitoare ale harului vieţii, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre.“ „(1:2) aleşi după ştiinţa dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfinţirea Duhului, spre ascultare şi stropire cu sângele lui Isus Hristos: Har vouă şi pace să vă fie înmulţite!“ „(1:13) De aceea, având încinse coapsele minţii voastre, fiţi treji, speraţi în mod desăvârşit în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos,“). Ele este temelia și scopul oricărei lucrări (1 Petru 4.10 „(4:10) fiecare, după cum a primit un dar, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu.“). Nu există har în afara lui Dumnezeu (2 Corinteni 9.8 „(9:8) Şi Dumnezeu poate să facă să prisosească orice har către voi, pentru ca, având întotdeauna toată îndestularea în orice, să prisosiţi în orice lucrare bună,“)! El este Dumnezeul harului: »Harul și adevărul a venit prin Isus Hristos« (Ioan 1.17 „(1:17) pentru că legea a fost dată prin Moise; harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos.“). Dar aceasta înseamnă și că harul este prezent pentru toate împrejurările noastre (Evrei 4.16 „(4:16) Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare şi să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.“).

După descrierea tuturor pericolelor de pe cale, a puterii și mâniei satanei, ne-am aștepta la o rugăciune pentru ajutor și pază. Dar apostolul a cunoscut pe Dumnezeu așa cum El a fost descoperit în Domnul Isus, în lucrarea de mântuire săvârșită de El, și în învierea Sa. De aceea el a putut să-și înceapă scrisoarea cu siguranța că noi toți, oricât de slabi am fi, vom fi păziți pentru mântuirea care va fi descoperită în zilele din urmă (1 Petru 1.5 „(1:5) care sunteţi păziţi prin puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă.“). După ce a tratat toate pericolele, toată slăbiciunea noastră și puterea și mânia mare a dușmanului nostru, el este încă pe deplin sigur, că noi vom ajunge la ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit (Psalmul 84.7 „(84:7) Ei merg din putere în putere, se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion.“). Ca și apostolul Pavel, el a știut, că Cel ce a început în noi o lucrare bună, o va desăvârși până în ziua lui Isus

Hristos (Filipeni 1.6 „(1:6) fiind încredinţat chiar de aceasta, că Cel care a început în voi o lucrare bună o va sfârşi până în ziua lui Isus Hristos;“). »Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea« (Filipeni 2.12 „(2:12) Aşadar, preaiubiţii mei, după cum întotdeauna aţi ascultat, nu numai ca în prezenţa mea, ci cu mult mai mult acum, în absenţa mea, lucraţi cu teamă şi tremur mântuirea voastră.“)!

Ce expresie minunată: »Dumnezeul oricărui har«! Ce puțin înțelegem noi de multe ori, ce este harul, și cât de mare este harul lui Dumnezeu! Harul are ca premiză faptul că noi suntem păcătoși. Dacă noi nu am fi fost păcătoși, atunci nu am fi avut nevoie de har, ci de neprihănire. Dar Dumnezeu a știut, ce vom deveni noi, da, El a cunoscut fiecare gând, pe care îl avem noi, fiecare cuvânt, pe care îl spunem, și fiecare faptă, pe care o vom facem, căci El este Atotștiutorul. »Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.« – »De departe îmi pătrunzi gândul« (Psalmul 139). – »Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit« (Isaia 46.10 „(46:10) care spun sfârşitul de la început, din timpuri străvechi, cele nefăcute încă, zicând: Planul Meu va sta în picioare şi voi face toată plăcerea Mea,“). El ne cunoaște, și ne-a cunoscut din veșnicie, mai bine decât ne vom cunoaște noi vreodată pe pământ. El ne cunoaște mai bine chiar decât ne cunoaște satana. Și cu toate acestea a vrut să ne salveze, să ne facă copii ai Lui și să ne ducă împreună cu Domnul Isus în Casa Tatălui. Și aceasta, cu toate că a știut ce este necesar pentru realizarea acestui țel! El a trebuit nu numai să dea la moarte pe Fiul Său, ci El a știut cine vom fi noi și de ce vom avea nevoie pe calea spre veșnicie. Dacă ne gândim la aceasta în inimile noastre, primim o imagine slabă despre ce este harul. Atunci vom ști și că noi suntem siguri, dacă ne vom încrede pe deplin în El.

Dacă Dumnezeul oricărui har ne-a chemat la slava Sa veșnică, atunci știm, că vom ajunge acolo (1 Tesaloniceni 2.12 „(2:12) ca să umblaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi gloria Sa.“; 2 Tesaloniceni 2.14 „(2:14) la care v-a chemat prin Evanghelia noastră, ca să dobândiţi gloria Domnului nostru Isus Hristos.“), și aceasta cu atât mai mult, cu cât știm că această chemare este în Hristos Isus (Efeseni 1.3-5 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos; (1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste; (1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin

Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,“). Să fie oare posibil, ca El să nu intre în slavă? Dar El este deja acolo (Efeseni 1.19-23 „(1:19) şi ce este nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, (1:20) care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morţi, şi L-a aşezat la dreapta Sa, în cele cereşti, (1:21) mai presus de orice stăpânire şi autoritate şi putere şi domnie şi de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor; (1:22) şi a pus toate sub picioarele Lui şi L-a dat Cap peste toate, Adunării, (1:23) care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toţi;“)! Deci atunci este sigur și pentru noi.

Dar aceasta nu este totul. Slava lui Dumnezeu a fost descoperită în Hristos. Dumnezeu în dumnezeirea Sa absolută locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, și niciodată nu L-a văzut vreun om, și nici nu poate să-L vadă (1 Timotei 6.16 „(6:16) El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui fie onoare şi putere eternă! Amin.“). Dumnezeu a fost descoperit în Hristos, și în felul acesta El este punctul central al slavei divine, căci numai în El se poate ea vedea. Deci cine este în Hristos, este în slavă, în măsura în care ea a fost descoperită. Aceasta este deja acum așa, dar va fi pe deplin văzută abia atunci când El va descoperi pe deplin slava Sa, și noi vom fi cu trup și suflet la El, acolo unde totul Îl descoperă pe El.

Ce minunat este să vezi slava veșnică a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos și să te gândești că tot ce strălucește din punct de vedere moral din Dumnezeu, prezentarea desăvârșită a slavei morale se vede în Hristos (Evrei 1.3 „(1:3) care, fiind strălucirea gloriei Sale şi întipărirea Fiinţei Sale şi susţinând toate prin Cuvântul puterii Lui, după ce prin Sine Însuşi a făcut curăţirea de păcate, S-a aşezat la dreapta Măririi în cele înalte,“)! Dumnezeu revelat în tot ce este El! Noi ne găsim în această revelație și suntem capabili să rămânem în ea (Coloseni 1.12 „(1:12) mulţumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină,“). Este posibil ca omul să rămână în prezența slavei lui Dumnezeu!

Noi am fost chemați deja la această slavă (1 Petru 1.2,15 „(1:2) aleşi după ştiinţa dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfinţirea Duhului, spre ascultare şi stropire cu sângele lui Isus Hristos: Har vouă şi pace să vă fie înmulţite!“ „(1:15) ci, după cum Cel care v a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea;“). Aici nu este chemarea dorinței lui Dumnezeu, ci este chemarea voinței Sale, căreia nimeni nu i se poate împotrivi (Romani 8.30 „(8:30) Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceştia i-a şi chemat; şi pe cei pe care i-a chemat,

pe aceştia i-a şi îndreptăţit; iar pe cei pe care i-a îndreptăţit, pe aceştia i-a şi glorificat.“). Așa cum Petru vede lucrurile, noi vom intra în slavă abia în viitor, căci el ne vede acolo unde este trupul nostru, adică pe pământ, într-o lume care este dușmană față de Dumnezeu, care a lepădat pe Hristos. Scrisorile lui sunt adevărate scrisori ale pustiei. Pe moment, el nu merge mai departe de mântuirea sufletului (1 Petru 1.9 „(1:9) primind, ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor.“).

Și cu toate acestea vedem, că aici la sfârșitul scrisorii sale merge mai departe decât în vorbirea sa din Faptele apostolilor, și chiar mai departe decât conținutul scrisorii sale. Este adevărat, că începutul scrisorii sale are o asemănare mare cu începutul scrisorii către Efeseni (1 Petru 1.3 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranţă vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morţi,“), dar el nu merge mai departe de învierea lui Hristos, în timp ce apostolul Pavel Îl vede pe Hristos în cer. Drept urmare, Petru ne vede aici pe pământ, în timp ce apostolul Pavel ne vede în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6 „(2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“). Dar în timp ce Petru pe parcursul întregii scrisori ne îndreaptă privirea spre slava viitoare a Domnului aici pe pământ (1 Petru 1.4,5,7,13; 4.13; 5.1,4 „(1:4) pentru o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi care nu se veştejeşte, păstrată în ceruri pentru voi, (1:5) care sunteţi păziţi prin puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă.“ „(1:7) pentru ca încercarea credinţei voastre, mult mai preţioasă decât aurul care piere, deşi încercat prin foc, să fie găsită spre laudă şi glorie şi onoare, la descoperirea lui Isus Hristos,“ „(1:13) De aceea, având încinse coapsele minţii voastre, fiţi treji, speraţi în mod desăvârşit în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos,“ „(4:13) ci, după cum aveţi parte de suferinţele lui Hristos, bucuraţi-vă, ca şi la descoperirea gloriei Sale să vă bucuraţi cu mare bucurie.“ „(5:1) Îi îndemn pe bătrânii care sunt între voi, eu, care sunt şi eu bătrân şi martor al patimilor lui Hristos şi părtaş al gloriei care urmează să fie descoperită:“ „(5:4) Şi, când Se va arăta Mai-marele Păstor, veţi primi cununa, care nu se veştejeşte, a gloriei.“), adică în Împărăție, el ne prezintă aici slava veșnică. Aceasta merge mult mai departe decât Împărăția de o mie de ani, căci ea este în cer și în veșnicie! Deci aici îl urmează pe apostolul Pavel, cu toate că nu se ridică la aceeași înălțime. El nu vorbește de unirea trupului lui Hristos (Adunarea) cu Capul lui, ca și Cap peste toate lucrurile din cer și de pe pământ (Efeseni 1.20-23 „(1:20) care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morţi, şi L-a aşezat la dreapta Sa, în cele cereşti, (1:21) mai presus de orice stăpânire şi autoritate şi putere şi domnie şi de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor; (1:22) şi a pus toate sub picioarele Lui şi L-a dat Cap peste toate, Adunării, (1:23) care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toţi;“;

Coloseni 1.18-20 „(1:18) Şi El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morţi, ca El să aibă întâietate în toate; (1:19) pentru că întregii plinătăţi a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El (1:20) şi, prin El, să împace toate faţă de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El.“). Lui Pavel i-a fost dăruit să descopere hotărârile veșnice și nemărginite ale lui Dumnezeu. Dar amândoi au fost călăuziți de Duhul Sfânt, să prezinte izvorul tuturor binecuvântărilor: Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus, Dumnezeul oricărui har!

Putem să vedem aici înțelepciunea Duhului Sfânt. Am văzut în primul verset (1 Petru 1.1 „(1:1) Petru, apostol al lui Isus Hristos, către locuitorii temporari din împrăştiere din Pont, Galatia, Capadocia, Asia şi Bitinia,“), că scrisoarea a fost adresată credincioșilor aflați în ținuturi unde apostolul Pavel a lucrat mult și unde el a trimis unele din scrisorile lui. Deoarece Petru prezintă, potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu, un alt aspect al adevărului, se putea ușor întâmpla, ca la destinatarii scrisorii să apară gândul, că el respingea învățătura apostolului Pavel. El era apostolul circumciziei și de aceea poseda autoritate apostolică și (pe drept) un nume mai mare în rândul credincioșilor iudei, cărora le era adresată scrisoarea. În acest verset el recunoaște învățătura apostolului Pavel ca adevăr divin. El o confirmă și prin aceea, că el numește cu cinste pe Silvan, cunoscutul însoțitor al lui Pavel în călătoriile lui, și îl include în alcătuirea scrisorii și (probabil) în aducerea ei. Dumnezeul oricărui har este adevărata siguranță pentru tot ce ar putea să ne facă creaturile, fie ei oameni, ori satana, și aceasta cu atât mai mult cu cât El ca Tată veghează necurmat asupra noastră (1 Petru 1.13-17 „(1:13) De aceea, având încinse coapsele minţii voastre, fiţi treji, speraţi în mod desăvârşit în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos, (1:14) ca nişte copii ai ascultării, nepotrivindu-vă poftelor de mai înainte, din timpul neştiinţei voastre; (1:15) ci, după cum Cel care v a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea; (1:16) pentru că este scris: „Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt“. (1:17) Şi, dacă-L chemaţi ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfăţişare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblaţi în temere în timpul pribegiei voastre,“).

Într-adevăr, noi trebuie să suferim, cât timp vom fi pe pământ (1 Petru 1.6 „(1:6) În ea vă bucuraţi mult, deşi, pentru puţin, acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi prin felurite încercări,“). Noi suntem uniți cu Hristos cel lepădat de lume. Noi nu am primit încă mântuirea trupurilor noastre (Romani 8.23 „(8:23) Şi nu numai atât, ci şi noi înşine, care avem cele dintâi roade ale Duhului, şi noi înşine suspinăm în sinea noastră, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.“). Exista pericolul, ca destinatarii acestei

scrisori, ca iudei de odinioară, să uite acestea. Era în foarte mare opoziție cu concepția lor iudaică de altă dată, care vedea pe Mesia numai ca pe marele Biruitor asupra tuturor dușmanilor Lui pământești. Noi trebuie să luăm parte la suferințele Lui pentru dreptate, adevăr și dragoste (Romani 8.17 „(8:17) Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună-moştenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim şi glorificaţi împreună cu El.“). Noi trebuie să suferim și pentru Numele Lui. Dar este numai pentru scurt timp; după aceea urmează slava (Evrei 10.32-39; 2 Corinteni 4.17 „(4:17) Pentru că necazul nostru uşor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie,“).

Prin forma timpului la care stă verbul »veți suferi« (participiu aorist), apostolul exprimă, că el vede suferințele ca trecute. El Însuși, Dumnezeul oricărui har, va desăvârși, va întări, va da putere și va face neclintiți. Cuvântul grecesc pentru „a desăvârși” se folosește și pentru repararea plaselor de prins pește (Matei 4.21 „(4:21) Şi, mergând de acolo mai departe, a văzut alţi doi fraţi: pe Iacov, al lui Zebedei, şi pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zebedei, tatăl lor, reparându-şi plasele; şi i-a chemat.“ ; Marcu 1.19 „(1:19) Şi mergând de acolo puţin mai departe, i-a văzut pe Iacov, al lui Zebedei, şi pe Ioan, fratele lui; şi ei erau în corabie, reparând plasele.“). În 1 Corinteni 1.10 „(1:10) Vă îndemn dar, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi desăvârşit uniţi în acelaşi gând şi în aceeaşi părere.“ este tradus prin »uniți în chip desăvârșit«, în Galateni 6.1 prin »a ridica«; vezi și 1 Tesaloniceni 3.10 „(3:10) rugându-ne nespus de mult, noapte şi zi, ca să vă vedem faţa şi să împlinim ce lipseşte credinţei voastre?“. Din aceasta rezultă, că înseamnă: „a pune în ordine, a restaura, a face desăvârșit, în așa fel că nu mai lipsește nimic”. – Cuvântul pentru „a întări” (2 Tesaloniceni 2.17) aparține aceleiași familii ca și „tari” din versetul 9. Înseamnă deci: „a face să fie tare«. – „A face neclintit”, înseamnă a așeza pe un fundament tare, așa că nu mai putem cădea. Dacă credem că ne scufundăm, vom simți imediat stânca care este sub noi.

Petru însuși a experimentat în împrejurări lipsite de speranță, că era adevărat ce scria: când Domnul era sub puterea dușmanilor și a fost omorât, iar el însuși s-a lepădat cu jurământ de El. Ce mângâiere a adus destinatarilor scrisorii aceste cuvinte încurajatoare, în împrejurările lor grele și periculoase! Și nu sunt ele și pentru noi tot așa? Nu sunt dorințe, ci asigurări, că Dumnezeu va face așa. Să le

primim în deplina lor valoare, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu însuși!

El va restaura pe aceia care nu au nimic în ei înșiși și sunt plini de lipsuri, îi va pregăti în chip desăvârșit. El va întări pe cei care nu au nici cea mai mică putere și a căror singură salvare este să se sprijine pe brațul Lui puternic, și care totuși sunt proști, încercând mereu să se încreadă în sine și să meargă pe cale în propria putere. El îi va face neclintiți, așa că ei vor sta tari în credință împotriva dușmanului. El va așeza pe stâncă pe aceia care nu au nimic și nu au niciun fundament!

Să nu ne unim noi cu apostolul în această cântare de laudă! »A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.«

În limba greacă lipsește verbul „să fie". Este probabil din cauză că este posibilă folosirea verbului „a fi" atât sub forma „să fie" cât și sub forma „este"? Deoarece Dumnezeu *are* toată puterea, noi suntem siguri că El va face cele spuse în versetul 10. Dar credinciosul care Îl adoră și în atotputernicia Lui, dorește ca toate acestea să devină vizibile pe deplin până în veșnicie! Cuvântul grecesc pentru „putere" („kratos") înseamnă putere în legătură cu tăria. De aceea este tradus și cu „tăria". În Noul Testament se mai întâlnește și în Luca 1.51 „(1:51) El a lucrat putere cu braţul Său; i-a risipit pe cei mândri în gândul inimii lor."; Faptele apostolilor 19.20 „(19:20) Astfel, cu putere creştea şi se întărea Cuvântul Domnului."; Efeseni 1.19; 6.10 „(1:19) şi ce este nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui," „(6:10) Încolo, fraţilor, fiţi tari în Domnul şi în tăria puterii Lui."; Coloseni 1.11 „(1:11) întăriţi cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale, pentru orice răbdare şi îndelungă-răbdare, cu bucurie;"; 1 Timotei 6.16 „(6:16) El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui fie onoare şi putere eternă! Amin."; Evrei 2.14 „(2:14) Deci, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, şi El, în acelaşi fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desfiinţeze pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul,"; 1 Petru 4.11; 5.11 „(4:11) Dacă vorbeşte cineva, să fie ca şi cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujeşte cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria şi puterea, în vecii vecilor! Amin." „(5:11) Lui fie gloria şi puterea, în vecii vecilor! Amin."; Iuda 25 „(1:25) singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreţie, putere şi autoritate, mai înainte de orice veac, şi acum şi în toate veacurile! Amin."; Apocalipsa 1.6; 5.13 „(1:6) şi ne-a făcut o împărăţie, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl Său: a Lui fie gloria şi puterea în vecii vecilor! Amin." „(5:13) Şi pe orice făptură care este în cer şi pe pământ şi sub pământ

şi pe mare şi pe toate cele din ele le-am auzit spunând: „A Celui care şade pe tron şi a Mielului fie binecuvântarea şi onoarea şi gloria şi puterea, în vecii vecilor!““ . În Evrei 2.14 „(2:14) Deci, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, şi El, în acelaşi fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desfiinţeze pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul,“ este puterea diavolului, în toate celelalte locuri este puterea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus.

Cea mai mare parte a manuscriselor au: »A Lui să fie *slava și* puterea, etc.« Unele (și printre ele și Codex Vaticanus și Codex Alexandrinus) nu conțin cuvintele tipărite cursiv. Cu toate că acele manuscrise care le omit sunt puține la număr, s-ar putea spune, ținând seama de context, că au dreptate. Cu privire la prima parte a frazei se potrivește „puterea”, care ar înfăptui acestea, dar „slava” nu se potrivește așa de bine. Este ușor de înțeles, că aceste cuvinte au fost adăugate mai târziu, deoarece ele se întâlnesc în diverse alte doxologii (cântări de laudă adresate lui Dumnezeu – 1 Timotei 6.16 „(6:16) El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui fie onoare şi putere eternă! Amin.“; Iuda 25 „(1:25) singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreţie, putere şi autoritate, mai înainte de orice veac, şi acum şi în toate veacurile! Amin.“; Apocalipsa 1.6 „(1:6) şi ne-a făcut o împărăţie, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl Său: a Lui fie gloria şi puterea în vecii vecilor! Amin.“) împreună cu „puterea sau tăria” (1 Petru 4.11).

Vers. 12-14

> **1 Petru 5.12,14:** V-am scris aceste puține rânduri prin Silvan, care cred că este un frate credincios, ca să vă sfătuiesc și să vă adeveresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta, de care v-ați alipit. Biserica aleasă cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate. Tot așa și Marcu, fiul meu. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste. Pacea să fie cu voi toți care sunteți în Hristos! Amin.

Aproape în general se presupune că numitul Silvan este identic cu cel numit în alte locuri (2 Corinteni 1.19 „(1:19) Pentru că Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, Cel predicat de noi între voi (prin mine şi Silvan şi Timotei) nu a fost da şi nu, ci în El este da.“; 1 Tesaloniceni 1.1 „(1:1) Pavel şi Silvan şi Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Hristos: Har vouă şi pace.“; 2 Tesaloniceni 1.1 „(1:1) Pavel şi Silvan şi Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl nostru şi în Domnul Isus

Hristos:“), cu excepția lui Sila din Faptele apostolilor 15; 16; 17 și 18. Pentru aceasta există motive bine întemeiate. În Scriptură nu se obișnuiește să se dea unei a doua persoane același nume fără să se numească anumite caracteristici ale ei, dacă prima persoană este bine cunoscută (Ioan 14.22 „(14:22) Iuda, nu Iscarioteanul, ·l-a spus: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă şi nu lumii?““); și acest Silvan sau Sila era bine cunoscut. Inițial a venit din Ierusalim și era un conducător între frați (Faptele apostolilor 15.22 „(15:22) Atunci li s-a părut potrivit apostolilor şi bătrânilor, împreună cu întreaga adunare, să trimită bărbaţi aleşi dintre ei la Antiohia împreună cu Pavel şi Barnaba: pe Iuda, numit Barsaba, şi pe Sila, bărbaţi conducători între fraţi,“). Petru l-a cunoscut foarte bine din timpul acela. Mai târziu el a însoțit pe apostolul Pavel în călătoriile lui, chiar și în ținuturile unde apostolul Petru și-a trimis scrisoarea (Faptele apostolilor 15-18). Deci destinatarii scrisorii îl cunoșteau. Cuvintele lui Petru dau impresia că mult timp el nu a văzut pe Silvan. El îl numește un „frate credincios, *așa cum cred eu*”. El arată impresia lui, dar cu o anumită rezervă.

Petru se folosește de acest Silvan, ca să ducă scrisoarea și probabil ca s-o scrie. Cuvântul poate avea ambele înțelesuri. Dar din recomandarea „un frate credincios” se poate deduce cu certitudine, că el a dus scrisoarea. Compară 1 Corinteni 16.10-11 „(16:10) Dar, dacă va veni Timotei, vedeţi să fie fără frică între voi, pentru că el lucrează lucrarea Domnului, ca şi mine. (16:11) Nimeni deci să nu-l dispreţuiască, ci conduceţi-l în pace, ca să vină la mine, pentru că îl aştept cu fraţii.“; 2 Corinteni 8.23 „(8:23) Fie referitor la Tit, părtaş al meu şi împreună-lucrător pentru voi, fie la fraţii noştri, ei sunt trimişi ai adunărilor, gloria lui Hristos.“; Filipeni 2.25 „(2:25) Am socotit dar necesar să-l trimit la voi pe Epafrodit, fratele, şi împreună-lucrător şi împreună-ostaş cu mine, dar trimisul vostru şi slujitor pentru nevoia mea,“; Coloseni 4.7-10 „(4:7) Toate cele despre mine vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate şi slujitor credincios şi împreună-rob în Domnul, (4:8) pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoască cele despre voi şi ca să vă mângâie inimile, (4:9) împreună cu Onisim, credinciosul şi preaiubitul frate, care este dintre voi. Ei vă vor face cunoscut toate cele de aici. (4:10) Vă salută Aristarh, cel împreună-întemniţat cu mine, şi Marcu, vărul lui Barnaba, despre care aţi primit porunci (dacă va veni la voi, primiţi-l!),“; Efeseni 6.21 „(6:21) Iar ca să ştiţi şi voi cele despre mine, ce fac, toate vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate şi slujitor credincios în Domnul,“.

Vedem în aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și armonia bună și plăcută care era între apostoli. Odinioară Petru a fost foarte necredincios cu privire la adevărul despre libertatea în Hristos – atât față de cei dintre națiuni, cât și față de iudei – pe care el l-a

cunoscut bine, și pe care l-a apărat (Galateni 2.11-17) Faptele apostolilor 10; 11; 15). Pavel, mai tânăr și venit mai târziu, l-a mustrat public din cauza aceasta. Vedem însă, că Petru, fără nici-un fel de ură ascunsă, îl numește »prea iubitul nostru frate Pavel«. El recunoaște scrisorile lui Pavel ca „scripturi", adică ca Cuvânt al lui Dumnezeu (2 Petru 3.15-16 „(3:15) Şi consideraţi îndelunga-răbdare a Domnului nostru mântuire; după cum v-a scris şi preaiubitul nostru frate Pavel, potrivit înţelepciunii date lui, (3:16) ca şi în toate epistolele sale, vorbind în ele despre acestea, printre care unele lucruri sunt greu de înţeles, pe care cei neînvăţaţi şi nestatornici le sucesc, ca şi pe celelalte Scripturi, spre propria lor pieire."). Petru scrie aici la credincioșii aflați în ținuturile în care Pavel a predicat Evanghelia deplină a harului, o scrisoare în care pune tot accentul pe »adevăratul har al lui Dumnezeu, ... de care v-ați alipit«. Se unește în privința aceasta cu Silvan, cunoscutul lucrător împreună cu Pavel, care cu siguranță și el le-a vestit harul. Prin aceasta el recunoaște pe deplin, că ceea ce a predicat Pavel sunt gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut ca cei care erau »plini de râvnă pentru Lege« (Faptele apostolilor 21.17-24) să poată folosi pe Petru ca atu împotriva lui Pavel. De aceea îl pune pe Petru, apostolul circumciziei, un stâlp între credincioșii dintre iudei (Galateni 2.7-9), să scrie în mod deosebit despre har! Mult mai concret decât oricare alt scriitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Este o scrisoare scurtă, dar ea este scrisă ca să atenționeze și să confirme, că »adevăratul har al lui Dumnezeu este acela în care voi stați«! În unele manuscrise stă scris: „în care voi *trebuie* să stați". Dacă aceasta este corect, atunci accentul s-ar pune mult mai pregnant. Vedem aici iarăși pe bătrânul Petru, care în Ierusalim a apărat cu multă înflăcărare același adevăr, când a fost atacat (Faptele apostolilor 15.11 „(15:11) Ci noi credem că suntem mântuiţi prin harul Domnului Isus, în acelaşi fel ca şi ei".").

Cât de potrivit a fost Silvan ca să aducă această scrisoare despre suferințe! Cu spatele rănit de loviturile de nuiele și picioarele zdrobite în butuci a stat împreună cu Pavel în închisoarea din Filipi și a cântat cântări de laudă (Faptele apostolilor 16.23 „(16:23) Şi, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în închisoare, poruncind temnicerului să-i păzească bine;"). El a știut ce înseamnă să suferi pentru neprihănire și pentru Numele Domnului. Putea să aibă compasiune cu frații.

Versetele 13 și 14, așa cum sunt ele de simple, au fost prilejul multor comentarii și presupuneri – da, putem liniștiți să spunem

fantezii. Motivul este că chiar de la început a existat năzuința să se dea bisericii din Roma un rol conducător, sau mai corect spus, ea însăși să-și asume rolul de episcop („supraveghetor"). În acest scop s-a răspândit mai întâi zvonul, că Petru a fost 25 de ani episcop de Roma. L-au ales pe Petru, pentru că s-a presupus că Domnul i-a dat autoritatea supremă în Adunare (Matei 16.19 „(16:19) Şi îţi voi da cheile Împărăţiei cerurilor; şi orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri".). Superstiția și necredința sunt totdeauna proaste. În Matei 16 nu este vorba de Adunare, ci de Împărăția cerurilor. Puterea de a lega și a dezlega a dat-o Domnul celor doi sau trei care sunt adunați în Numele Lui (Matei 18.18 „(18:18) Adevărat vă spun, orice veţi lega pe pământ va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer."). În afară de aceasta, Scriptura spune categoric, că slujba lui Petru și a celorlalți apostoli se va sfârși, nu numai cu privire la persoane, ci și în ceea ce privește caracterul ei (Ioan 15.26; 21.19; 14.17 „(15:26) Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine." „(21:19) Dar a spus aceasta, arătând cu ce moarte Îl va glorifica el pe Dumnezeu. Şi, după ce a spus aceasta, ·i-a zis: „Urmează-Mă!"" „(14:17) pe Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, pentru că rămâne la voi şi va fi în voi."), în timp ce slujba apostolului Pavel va continua să existe. Cei doisprezece au mărturisit despre viața Domnului pe pământ, și despre învierea Lui. De aceea a trebuit ca ei să fi fost de la început cu Domnul (Faptele apostolilor 1.22 „(1:22) începând de la botezul lui Ioan până în ziua când a fost înălţat de a noi, unul dintre aceştia să fie împreună cu noi martor al învierii Lui"." ; Ioan 15.27 „(15:27) Şi mărturisiţi şi voi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.").
În afară de aceasta lucrarea lor era pentru cei aflați sub circumcizie, pentru iudei (Galateni 2.8-9). De aceea după Faptele apostolilor 15, unde poziția credincioșilor dintre națiuni față de Lege este definită (2 Corinteni 3.3-18), practic nu-i mai găsim numiți. Toate epistolele, care tratează adevărata poziție creștină și Adunarea în rânduirea ei, sunt scrise de Pavel. Nici Petru, nici Iacov și nici Ioan nu scriu despre Adunare. Ei văd pe cei credincioși ca o parte a celor douăsprezece seminții (Iacov), ca credincioși împrăștiați, care împreună constituie frățietatea (Petru), sau ca familie a lui Dumnezeu (Ioan), dar niciodată ca trup al lui Hristos, și nicidecum ca și Casă a lui Dumnezeu, cu excepția caracterului deosebit, sub care l-am văzut în 1 Petru 2. Scriptura nu dă nici cel mai mic indiciu, că Petru ar fi fost vreodată în Roma. Dimpotrivă, ea oferă argumente puternice pentru acceptarea contrariului. În primul rând

lucrarea lui de apostol al circumciziei era acolo unde erau cei mai mulți iudei, și aceasta nu era în Roma. Apoi, epistola către Romani dovedește că el nu a predicat Evanghelia în Roma. Numele lui nici nu este măcar amintit în această epistolă, și nici măcar în urările transmise acestor credincioși. Tot așa de puțin găsim numele lui în Faptele apostolilor în capitolele referitoare la Roma și în epistolele pe care Pavel le-a scris din Roma. Și în ultima scrisoare, pe care Pavel a scris-o din Roma cu puțin timp înainte de martiriul său (2 Timotei), Petru nu este numit, cu toate că tradiția spune că Pavel și Petru au murit moartea de martir aproximativ în același timp în Roma. Dacă Petru ar fi fost în Roma, atunci puținele cuvinte dezonorante »toți m-au părăsit« (2 Timotei 4.16 „(4:16) La întâia mea apărare, nimeni n-a stat cu mine, ci toţi m-au părăsit. Să nu li se ţină în seamă!“) ar fi fost valabile și cu privire la Petru. Dar aceasta nu putem s-o acceptăm cu privire la el.

Dar și cuvintele, pe care Petru le scrie aici, sunt o mărturie puternică împotriva afirmațiilor amintite. Din scrisoare rezultă clar, că ea a fost scrisă târziu. Aceasta dovedește că Petru nu a fost în Roma, ci în Babilon. Acest fapt face totodată improbabil ca Petru să fi fost mai târziu la Roma. Este clar că se încearcă să se elimine această mărturie. În felul acesta s-a ajuns să se afirme că prin „Babilon” se înțelege Roma. Aceasta are o aparență de adevăr, deoarece în descrierile *profetice* de mai târziu ale bisericii viitoare decăzute și a judecății lui Dumnezeu asupra ei, biserica romană este numită curvă, Babilonul cel mare (Apocalipsa 14.8; 17.5 „(14:8) Şi un alt înger, al doilea, a urmat, spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare, care a făcut ca toate naţiunile să bea din vinul mâniei curviei lui!““ „(17:5) şi pe fruntea ei avea scris un nume: „Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor şi a urâciunilor pământului“.“).

Nu există nici o dovadă pentru afirmația că în vorbirea codificată a creștinilor de la început, Roma ar fi fost numită „Babilon”. În primul rând, în tot Noul Testament, cu excepția cărții profetice Apocalipsa, Roma este numită cu numele ei propriu. În al doilea rând, nu era niciun motiv să fie numită altfel, căci în timpul acela nu existau prigoane din partea regimului de la Roma. Acestea au început mult mai târziu. Chiar și prigoana din timpul lui Nero nu a trecut peste granițele Romei. În afară de aceasta, nu au numit ca motiv faptul că ei erau creștini, ci că ei au dat foc Romei. De la o scrisoare așa de simplă și intimă, în care faptele sunt numite pe nume (chiar și

localitățile unde locuiau destinatarii) nu se așteaptă o astfel de vorbire simbolică.

Ţinuturile Babilonului și cetatea cu același nume, cunoscute din Scriptură, cu siguranță se aflau în acel timp într-o stare de decădere. Dar Babilonul era foarte populat, și în mod deosebit de iudei. Chiar secole după aceea era cunoscut prin renumitele școli rabinice, al căror Talmud (o colecție de prelegeri ale unor rabini cunoscuți cu privire la comentarii la Vechiul Testament), în număr mare de volume, ne oferă aceste dovezi. Este ușor de înțeles, că apostolul iudeilor voia să vestească Evanghelia acestei mulțimi de iudei. În ziua cincizecimii (Rusalii) unii dintre ei au fost în Ierusalim și au auzit-o acolo (Faptele apostolilor 2).

Petru transmite urările „celei alese împreună cu ei" din Babilon. Este clar, că este vorba de soția lui Petru. Scriptura ne spune, că Petru a luat-o cu el în călătoriile sale (1 Corinteni 9.5 „(9:5) Nu avem dreptul de a ne lua în călătoriile noastre soţia, ca şi ceilalţi apostoli şi fraţii Domnului şi Chifa?").

Într-o scrisoare în care credincioșii sunt văzuți și li se adresează ca fiind caracterizați de alegere (1 Petru 1.2 „(1:2) aleşi după ştiinţa dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfinţirea Duhului, spre ascultare şi stropire cu sângele lui Isus Hristos: Har vouă şi pace să vă fie înmulţite!"), și în care femeile credincioase sunt numite în mod deosebit »moștenitoare împreună cu voi a harului vieții« (1 Petru 3.7 „(3:7) Tot aşa, soţilor, locuiţi cu ele după cunoştinţă, ca şi cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind şi împreună-moştenitoare ale harului vieţii, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre."), această denumire nu este ceva deosebit. Presupunerea că aici este vorba de Adunarea locală, după părerea mea este lipsită de orice fundament. Eu cred, că ea se bazează pe aceeași dorință, pe care am văzut-o la Babilon: să introducă Roma. Dar așa cum am spus, Petru nu tratează tema Adunării, ci el vede pe cei credincioși ca străini, care împreună constituie frățietatea. Dar nici aceasta nu este posibil, căci el nu limitează frățietatea la o localitate. Ar fi foarte ciudat să numească totodată pe fratele Marcu. Niciunde nu găsim că se vorbește despre o Adunare în Babilon. Compară epistola a doua a lui Ioan versetele 1 și 13 (2 Ioan 1,13 „(1:1) Bătrânul, către aleasa doamnă şi către copiii ei, pe care îi iubesc în adevăr, şi nu numai eu, ci şi toţi cei care cunosc adevărul," „(1:13) Copiii surorii tale alese te salută. Amin.").

Cât de minunat este să vedem în ce mod plăcut vorbește Petru despre Marcu. Cu siguranță l-a cunoscut în anii tinereții (Faptele apostolilor 12.12 „(12:12) Şi, după ce şi-a dat bine seama, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, numit şi Marcu, unde erau adunaţi mulţi şi se rugau.“) și a fost tatăl lui spiritual. Scriptura redă mai multe exemple despre relațiile tată-fiu între cei credincioși. Ne gândim numai la Pavel și Timotei, la Tit și la Filimon (1 Corinteni 4.17 „(4:17) Pentru aceasta vi l-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit şi credincios în Domnul, care vă va aminti căile mele care sunt în Hristos, după cum dau învăţătură pretutindeni, în fiecare adunare.“ ; Galateni 4.19; 1 Timotei 1.2 „(1:2) către Timotei, adevăratul meu copil în credinţă: Har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru şi de la Hristos Isus, Domnul nostru!“; 2 Timotei 1.2; 2.1 „(1:2) către Timotei, preaiubitul meu copil: Har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl şi de la Hristos Isus, Domnul nostru.“ „(2:1) Tu deci, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus.“; Tit 1.3 „(1:3) dar a arătat la timpul lui Cuvântul Său în predicarea care mi-a fost încredinţată mie, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru;“; Filimon 10 „(1:10) te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanţurile mele, pentru Onisim,“). Tot așa vedem aici din partea lui Petru dragoste părintească și influență părintească, așa cum a fost la Pavel cu privire la Timotei și Tit. Pe de altă parte este dependența copilărească. Cât de frumos este să vezi o astfel de relație spirituală între credincioșii bătrâni și tineri! Petru numește pe Silvan »fratele credincios«; în aceasta vedem mai mult aspectul egalității, și nu al filiațiunii.

Vedem casa mamei lui Marcu că era punctul central spiritual al credincioșilor din Ierusalim (Faptele apostolilor 12.12 „(12:12) Şi, după ce şi-a dat bine seama, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, numit şi Marcu, unde erau adunaţi mulţi şi se rugau.“). Murise probabil tatăl lui? Marcu era nepotul lui Barnaba (Coloseni 4.10 „(4:10) Vă salută Aristarh, cel împreună-întemniţat cu mine, şi Marcu, vărul lui Barnaba, despre care aţi primit porunci (dacă va veni la voi, primiţi-l!),“). Aceasta explică probabil de ce Pavel și Barnaba l-au luat în prima lor călătorie misionară (Faptele apostolilor 13.13 „(13:13) Şi, mergând cu corabia de la Pafos, Pavel şi cei cu el au venit la Perga Pamfiliei. Şi Ioan s-a despărţit de ei şi s-a întors la Ierusalim.“). Dar greutățile au fost prea mari pentru credința lui Marcu. Legăturile familiare au pricinuit multe greutăți în relațiile spirituale. Se pare că ele au avut influență și asupra lui Barnaba (Faptele apostolilor 15.37 „(15:37) Şi Barnaba îşi propunea să-l ia cu ei şi pe Ioan, numit Marcu;“), cu toate că Scriptura a considerat necesar să ne spună că numele lui înseamnă „fiul mângâierii” și că el »era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință« (Faptele apostolilor 11.24 „(11:24) pentru că era om bun şi plin de

Duh Sfânt şi de credinţă; şi o mare mulţime a fost adăugată la Domnul.“). Urmarea pentru Barnaba a fost, că el a fost exclus de la lucrarea mare, pe care Domnul a vrut s-o înfăptuiască prin Pavel. Numele lui nu mai este numit în această privință.

Din fericire Ioan-Marcu s-a maturizat spiritual. El a recâștigat încrederea lui Pavel, așa că acesta l-a putut iarăși recomanda (Coloseni 4.10 „(4:10) Vă salută Aristarh, cel împreună-întemniţat cu mine, şi Marcu, vărul lui Barnaba, despre care aţi primit porunci (dacă va veni la voi, primiţi-l!),“). La sfârșitul vieții sale, el spune că Marcu îi este de folos în lucrare (2 Timotei 4.11 „(4:11) numai Luca este cu mine. Ia-l pe Marcu şi adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă.“). Aici în epistola lui Petru îl găsim la prietenul lui părintesc și la soția lui, cu siguranță ca să le ajute la bătrânețea lor în călătoria lungă într-o țară străină. Mai târziu, Duhul Sfânt îl folosește să scrie evanghelia după Marcu, în care vedem pe Domnul ca Slujitorul credincios. Este remarcabil, să găsim aici împreună pe Marcu și Sila (Silvan), care amândoi au luat parte la conflictul dintre Pavel și Barnaba.

Ca și Pavel, Petru spune credincioșilor să se sărute (Romani 16.16 „(16:16) Salutaţi-vă unii pe alţii cu o sărutare sfântă. Toate adunările lui Hristos vă salută.“). Dar el vorbește despre un sărut al dragostei, în timp ce Pavel scrie despre o sărutare sfântă (1 Corinteni 16.20 „(16:20) Toţi fraţii vă salută. Salutaţi-vă unii pe alţii cu o sărutare sfântă.“; 2 Corinteni 13.12 „(13:12) Salutaţi-vă unii pe alţii cu o sărutare sfântă.“; 1 Tesaloniceni 5.26 „(5:26) Salutaţi pe toţi fraţii cu o sărutare sfântă.“). Ambele sunt importante! Trebuie să fie o sărutare de dragoste. Dar noi știm cum firea pământească a degradat noțiunea de dragoste. De aceea Pavel scrie, ca sărutul credincioșilor să fie sfânt. Petru folosește cuvântul pentru dragostea divină („agape”), pe care zadarnic îl căutăm în cărțile Greciei antice, dar pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl folosește cu predilecție. Am văzut în 1 Petru 4.8 „(4:8) dar având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulţime de păcate;“ că această dragoste își are originea în Dumnezeu și de aceea nu poate să fie lipsită de sfințenie.

Cât de nedemne sunt certurile și duhul de partidă dintre credincioși. Cât de scumpă este ultima dorință, ca toți, câți suntem în Hristos, să avem pace (Ioan 20.20 „(20:20) Şi, spunând aceasta, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii deci s-au bucurat, văzându-L pe Domnul.“). Noi avem pace

pentru conștiința noastră, privind la Mielul sacrificat. Pacea lui Dumnezeu o avem dacă înfăptuim în inimile noastre ce ne spun versetele 10 și 11.

Traducere: Ion Simionescu